

Chương mười sáu

NHUYỄN CẦU DƯ TINH LINH

- Thật không ngờ Độc Nhân cốc vẫn có người dám xâm nhập ! Hãy giao vật đó cho ta nào !

Vút !

Một bóng nhân ảnh lao đến định chộp vào vương lụa trên tay Tiểu Vy !

Tuy bất ngờ nhưng Tiểu Vy vẫn có

phản ứng nhậm lệ :

– Cuồng đồ táo gan ! Lui !

Bùng !

Bóng nhân ảnh nọ do không lường trước phản ứng vừa thần tốc vừa uy mãnh của Tiểu Vy, y bị chấn lùi và phải lộ diện !

Nhìn thấy diện mạo của y, Tiểu Vy bất giác kêu lên kinh ngạc :

– Môn chủ Bích Xà Môn ? Hạng ác ma như ngươi không ngờ vẫn không chết !

Nhân vật nọ giương mắt sững sờ nhìn Tiểu Vy :

– Ngươi là....

Tiểu Vy vụt quát :

– Bất tất phải phí lời ! Đỡ !

Vù....

Môn chủ Bích Xà Môn chưa kịp xuất

chiêu hoàn thủ đã trông thấy luồng chưởng âm hàn của Tiểu Vy cuộn sát bên thân ! Quá bất loạn, lão dịch bộ nhảy lui !

Tiểu Vy đâu dễ dàng bỏ qua cơ hội !

Vút !

Vừa lao đến định xuất chiêu, bên tai Tiểu Vy nghe tiếng hô hoán của Triết Toàn Thu :

– Hãy cẩn trọng với trận thế kỳ môn !

Hai mắt chợt hoa lên, Tiểu Vy không còn nhìn thấy bóng nhân ảnh của môn chủ Bích Xà Môn nữa ! Biết đã lọt vào kỳ môn trận thế và biết càng loạn động càng tự chuốc họa, Tiểu Vy vội vàng ngồi thụp xuống và yên tâm chờ đợi Triết Toàn

Thu đến đưa ra !

Nào ngờ, càng đợi càng mất. Tiểu Vy hoàn toàn không trông thấy Triết Toàn Thu ở đâu, đến một thanh âm dù nhỏ cũng chẳng nghe thấy !

Khi đó, do quá nôn nóng, Tiểu Vy chực nhớ lại và biết bản thân đã từ động khẩu lao thẳng ra và sự thật là chỉ lọt vào trận thế kỳ môn độ chừng ba bước chân không hơn không kém.

Tiểu Vy nghĩ :

"Dù trận thế có biến động như thế nào đi nữa thì hiện trạng như thế nào vẫn cứ y nguyên như vậy ! Sao ta không thử mạo hiểm bước lùi ? Biết đâu sẽ an toàn quay lại vị trí cũ trước đó !

Đang nôn nóng, Tiểu Vy nghĩ thế

nào cứ làm như thế đó !

Không dám quay đầu nhìn phía sau, sợ trông thấy những cảnh tượng kinh khiếp do thế trận biến đổi làm nhụt chí, Tiểu Vy liêu lĩnh đếm đủ ba bước lùi, sau đó mới chậm rãi quay người lại !

Và Tiểu Vy phải thất kinh, suýt nữa phải nhảy dựng lên vì trông thấy một người đáng lẽ không thể nhìn thấy :

— Là đạo trưởng ? Đạo trưởng đến lúc nào ? Sao đạo trưởng vận y phục thế tục, không dùng đạo bào như lúc trước ? Đạo trưởng có nhìn thấy hai nhân vật, một là môn chủ Bích Xà Môn và một còn lại là người được gọi là Triết Toàn Thu ?

Để che giấu sự thất kinh hoảng vía, Tiểu Vy khi mở miệng đã hỏi luôn một thời

dài khiến nhân vật nó dù có muốn đáp lời cũng chẳng biết đáp vào đâu !

Chỉ khi Tiểu Vy hỏi xong và hoàn toàn bình tâm, nhân vật nó mới có dịp lên tiếng :

– Thiếu hiệp có thể không gọi ta là đạo trưởng nữa, được không ? Còn nguyên nhân như thế nào, khi có dịp ta sẽ giải thích !

Một khi đã bình tâm, Tiểu Vy trở lại tâm trạng lạnh lùng cố hữu :

– Đối với tại hạ, đạo trưởng vẫn cứ là Toàn Cơ đạo trưởng, tuy nhiên không thay đổi ! Và bây giờ, đạo trưởng có thể đáp lại những câu hỏi vừa rồi của tại hạ được chưa ?

Không sai, người đang hiện diện

trước mặt Tiểu Vy chính là Toàn Cơ đạo trưởng ! Vẫn diện mạo đó, âm thanh đó, chỉ có y phục thế tục là khác với đạo bào thuở nào !

Toàn Cơ gật đầu :

– Thiếu hiệp muốn nói đến một nhân vật đang truy đuổi môn chủ Bích Xà Môn ? Họ đã đuổi nhau chạy được một lúc lâu rồi !

Tiểu Vy hốt hoảng :

– Họ chạy về phương nào ?

Toàn Cơ đáp :

– Xuôi theo phương bắc ! Với khinh thân pháp Vạn Quỷ Ảnh, thiếu hiệp có muốn đuổi theo vị tất đã kịp ! Hơn một canh giờ rồi còn gì.

Tiểu Vy hậm hực :

– Không kịp cũng phải đuổi ! Tại hạ quyết không bỏ lỡ cơ hội này !

Định quay đi, Tiểu Vy kịp nhớ đến một việc bèn quay lại !

Chính lúc đó Toàn Cơ cũng lên tiếng gọi lại :

– Chậm đã nào, thiếu hiệp !

Đã lỡ bộ quay lại, Tiểu Vy hỏi :

– Đạo trưởng gọi tại hạ để làm gì ?

Toàn Cơ dàu dàu nét mặt :

– Ta chỉ muốn biết nơi đã an táng gia mẫu !

Tiểu Vy cười nhạt :

– Thật không may cho đạo trưởng ngay lúc này tại hạ chưa có ý quay lại nơi đó ! Hãy đợi dịp khác vậy !

Toàn Cơ nhìn Tiểu Vy ! Và nếu

không có đủ công phu hàm dưỡng nhờ đã quen thanh tu ở Võ Đang phái có lẽ Toàn Cơ phải phát tác ! Đẳng này, Toàn Cơ chỉ biết nhắm mắt cúi đầu như chấp nhận mọi sắp đặt của Tiểu Vy !

Được một lúc, khi ngẩng đầu lên và vẫn thấy Tiểu Vy còn nguyên vị, chưa bảo đi như đã nói, Toàn Cơ khắp khởi mừng :

– Thiếu hiệp đã thay đổi ý định, muốn đưa ta đến chỗ gia mẫu tạ thế ?

Tiểu Vy vừa nhăn nhó vừa lắc đầu :

– Điều này thì.... ! Hà ! Đạo trưởng có thể chỉ tại hạ cách xuất trận ?

Toàn Cơ kinh ngạc :

– Chỉ là một trận ngũ hành bình thường, thiếu hiệp đã vào được lý nào không ra được ?

Tiểu Vy đỏ mặt :

– Tại hạ vào được là do có người
điểm chỉ ! Chính là Triết Toàn Thu !

Võ lễ, Toàn Cơ vội bảo :

– Thảo nào thiếu hiệp vẫn chưa
động thân ! Đây này, thiếu hiệp hãy đi như
thế này tất sẽ dễ dàng ra khỏi trận !

Không gì mừng hơn, Tiểu Vy vội
quay lưng bỏ đi, đến một lời cáo biệt hoặc
đáp tạ cũng chẳng có !

Hiếu rõ mối uất hận của Tiểu Vy
đang dành cho Võ Đang phái, Toàn Cơ
nhìn theo và không hề có ý trách móc ! Vì
giúp Tiểu Vy là việc của Toàn Cơ, Toàn Cơ
nào dám trông mong vào điều đó sẽ làm
ngươi đi những oán thù mà Tiểu Vy đang
nặng mạng !

Ngắm ngắm bi thương, Toàn Cơ
chợt nhắm mắt, thâm trầm nhắm cầu trời
khẩn phật, niệm câu đạo hiệu của đạo tam
thanh.

Đang trầm ngâm, Toàn Cơ chợt giật
mình vì nghe có tiếng người di động ở gần
bên !

Mở mắt ra, Toàn Cơ kinh ngạc :

– Lại là thiếu hiệp ? Sao thiếu hiệp
không đuổi theo bọn họ ?

Tiểu Vy cười gượng :

– Tại hạ nghĩ lại rồi ! Đã hơn một
canh giờ tại hạ dù có chấp cánh bay cũng
không đuổi kịp họ !

Chợt thở hắt ra, Tiểu Vy bảo :

– Đi nào ! Tại hạ xin đưa đạo
trưởng đến...

Toàn Cơ dù đang vui trong lòng vì rốt cuộc cũng được Tiểu Vy ứng thuận đưa đến nơi mẫu thân là U Minh Thần Cơ tạ thế, nhưng vẫn nói lên lời áy náy không yên :

– Nếu thiếu hiệp thấy cần thiết phải đuổi theo môn chủ Bích Xà Môn sao không điểm chỉ địa điểm ta cần đến ? Ta không muốn phiền đến thiếu hiệp phải đưa đi !

Tiểu Vy chợt lắc đầu với lời lẽ dường buồn :

– Đuổi theo môn chủ Bích Xà Môn là tại hạ muốn truy nguyên thân thế ! Đó là việc tuy cấp bách nhưng không thể nóng vội ! Hơn nữa, như tại hạ đã nói, một mình đạo trưởng không thể nào đến được U Minh Thất !

Nhận thấy Toàn Cơ mấp máy đôi môi như muốn phản bác điều đó, Tiểu Vy chợt hạ thấp giọng nói thêm :

– Cho dù đạo trưởng có đến được vị tất đã vào được ! U Minh Thất có thể gọi là nơi bất khả xâm nhập ! Tại hạ nói thật đấy !

Cảm thấy Tiểu Vy không hề có lý do nào để thốt lên những lời dọa nạt như vậy, trừ phi đó chính là sự thật, Toàn Cơ ái ngại nhìn Tiểu Vy :

– Thiếu hiệp bảo muốn truy nguyên thân thế từ môn chủ Bích Xà Môn ? Vậy bao lâu nay thiếu hiệp chưa hề biết điều đó sao ?

Tiểu Vy lắc đầu :

– Tại hạ nói ra vị tất đã có ai chịu

tin ! Từ bé, ngoài hai chữ Tiểu Vy tại hạ quen nghe gọi, tại hạ nào biết tính danh là gì ! Đến thân sinh phụ mẫu là ai, tại hạ cũng không biết !

– Vậy tại sao thiếu hiệp vẫn muốn truy nguyên thân thế từ môn chủ Bích Xà Môn ? Ý biết rõ điều đó chẳng ?

Tiểu Vy nhìn chằm chằm vào Toàn Cơ :

– Đạo trưởng thật sự muốn biết rõ nguyên do ? Có cần phải như thế không ?

Toàn Cơ không hề lảng tránh cái nhìn của Tiểu Vy ! Ngược lại, như huynh trưởng đang muốn biểu lộ sự quan tâm đến thân đệ, Toàn Cơ bảo :

– Nếu thiếu hiệp cảm thấy không ngại thì ta thật sự muốn biết rõ nguyên

nhân ! Vì không gì bức tức và khó chịu bằng việc phải nặng mang những tâm trạng thâm kín mà không người chia sẻ !

Tiểu Vy cười lạt :

– Đạo trưởng nói cứ như người đã từng bức tức và khó chịu vì những tâm trạng kín giấu ! Đó đâu phải tính cách của đạo trưởng, một nhân vật chỉ dưới có một người nhưng lại trên nhiều người ở Vô Đang phái !

Toàn Cơ cười buồn :

– Tại thiếu hiệp không biết đấy thôi ! Trong những ngày vừa qua, từ khi ta biết ta là ai, thân sinh phụ mẫu như thế nào, tâm trạng của ta nào có còn bình lặng như trước nữa ! Hay nói đúng hơn, ta rất cần một ai đó thật sự hiểu biết để cùng ta chia

sẽ tâm trạng này ! Và người đó chỉ có thiếu hiệp ! Ta muốn cùng thiếu hiệp chia sẻ mọi vui buồn, muốn qua thiếu hiệp để được biết ít nhiều về gia mẫu ! A... ! Với tâm trạng như vậy, ta ngỡ ta có đủ tư cách để hỏi những điều thâm kín của thiếu hiệp, chia sẻ những náo nao muốn truy tìm thân thế của thiếu hiệp ! Thiếu hiệp nghĩ có đúng không ?

Tiểu Vy nhìn sững Toàn Cơ, không ngờ ở Toàn Cơ lại có những tâm trạng này và điều đó khiến Tiểu Vy phải nói đúng như ý nghĩ đang có :

– Về phương diện nào đó của một người đang tha thiết muốn biết rõ gia thế, tại hạ thừa nhận đạo trưởng có đủ tư cách làm bằng hữu với tại hạ ! Tuy nhiên, lệnh

đường lại bị hại vì Vô Đang, tại hạ thật cảm thấy ái ngại cho đạo trưởng !

Toàn Cơ chợt hít một hơi thật dài :

– Lâm người ở trên đời phải nghĩ đến nguồn cội ! Sao thiếu hiệp không xem ta là một đứa con cội cút đang muốn tìm lại nguồn cội của mình ? Thiếu hiệp không thể tạm gạt bỏ vấn đề của Vô Đang qua một bên được sao ?

Gật đầu, Tiểu Vy kêu lên :

– Hay ! Đạo trưởng nói hay lắm ! Được ! Tại hạ sẽ nghe theo đạo trưởng, sẽ xem đạo trưởng như một người bình thường đang tìm lại cội nguồn ! Việc của Vô Đang phải, hừ, hãy để sau sẽ tính đến !

Toàn Cơ nhoen cười :

– Đa tạ thiếu hiệp đã chịu cảm

thông cho nỗi khổ tâm của ta vốn là bất hiếu tử ! Nếu là vậy, ha... ha... thiếu hiệp có thể cho ta xin hai chữ đạo trưởng được rồi đó !

Tiểu Vy bật cười :

– Vậy tại hạ biết phải gọi tôn giá như thế nào cho đúng ?

– Gia mẫu là sư phụ của thiếu hiệp ! Ta có niên kỷ cao hơn, thiếu hiệp cứ gọi ta là đại ca hoặc đại sư huynh cũng được ! Thế nào ?

Tiểu Vy gật đầu :

– Trong di mệnh và di tự của lệnh đường không hề đề cập đến việc này ! Tại hạ nghĩ sẽ không có gì sai trái nếu tại hạ xem đạo trưởng là đại sư huynh ! Điều đó có nghĩa là tại hạ sẽ trao lại toàn bộ sở học

của lệnh đường cho đạo trưởng !

Toàn Cơ biến sắc :

– Như vậy sao được ? Ta vốn là đệ tử Võ Đang, ta không thể phản sư bội đạo !

Tiểu Vy nghiêm mặt :

– Chính đạo trưởng vừa bảo hãy tạm gát vấn đề Võ Đang qua một bên ! Đạo trưởng chớ quên điều đó !

– Nhưng...

– Không cần phải bàn cãi gì thêm ! Trừ phi chính đạo trưởng tự phủ nhận lai lịch và xuất thân của đạo trưởng ! Bằng không, theo danh chính ngôn thuận, đạo trưởng là hậu nhân của U Minh Thần Cơ phải tiếp nhận di học của U Minh Thần Cơ !

Toàn Cơ nhăn nhó :

– Thiếu hiệp lại muốn làm khó ta ?

Tiểu Vy cười lạnh :

– Nếu đạo trưởng vẫn tiếp tục nghĩ như vậy, không đồng đạo tất không chung đường ! Tạm biệt !

Toàn Cơ cuống quýt :

– Chậm đã nào ! Thiếu hiệp cũng phải cho ta có thời gian suy nghĩ chứ !

Tiểu Vy thật sự không muốn bỏ đi, y chỉ muốn Toàn Cơ phải tuân phục những sắp đặt đầy dụng ý của y mà thôi !

Y quay đầu nhìn Toàn Cơ :

– Đạo trưởng đã có nhiều thời gian để suy nghĩ rồi ! Và đạo trưởng không thể không nghĩ đến điểm này khi mở miệng nài nỉ tại hạ phải đưa đạo trưởng đến T Minh Thất !

Câu nói của Tiểu Vy quả nhiên có tác dụng ! Toàn Cơ đang thật sự dao động ! Để Toàn Cơ hoàn toàn phải ngã về phía này, Tiểu Vy vụt chùng giọng xuống, nói thật thê lương :

– Đại sư huynh ! Ở dưới cửa tuyến nếu lệnh đường nhìn thấy đại sư huynh chân chữ là vậy, liệu lệnh đường sẽ như thế nào ? Đại sư huynh hãy thử nghĩ xem ?

Bị Tiểu Vy khích động, Toàn Cơ chột quả quyết :

– Sư đệ nói không sai ! Ta mà không tiếp thụ chân truyền của gia mẫu quả là một bất hiếu tử đất trời chẳng dung ! Ta tán đồng lập luận của sư đệ !

Đắc ý, Tiểu Vy mỉm cười :

– Vậy còn chờ gì nữa, đại sư huynh

? Chúng ta đi nào !

Đi chẳng được bao lâu, Toàn Cơ chợt hỏi :

- Ta không thể một mình đi đến U Minh Thất được sao, sư đệ ?

Tiểu Vy thờ dài :

- Trừ phi đại sư huynh luyện được Thập Cảnh U Minh công, đại sư huynh đừng mong đặt chân vào U Minh Thất !

- Vậy trước kia tại sao sư đệ vào được ?

Tiểu Vy nhếch môi cười khẩy :

- Đại sư huynh nghi ngờ đệ cố tình dối gạt ? Hừ ! Nếu đệ không được hấp thụ một phần chân nguyên từ U Minh, Thập Cảnh công do chính nữ bộc của lệnh đường trao truyền, đệ làm gì có ngày hôm nay ?

- Nữ bộc ? Gia mẫu có một nữ bộc, hãy còn tại thế ư ?

Tiểu Vy có phản ứng thật bất thường ! Mọi vui đó y lại buồn đó :

- Gọi là nữ bộc vì đệ chẳng biết phải gọi bằng cách nào khác ! Thật sự đó chỉ là một con báo được lệnh đường thuần dưỡng ! Và khi lệnh đường qua đời, con báo A Tuyết ngoài phạm sự canh phòng U Minh Thất, không cho kẻ gian xâm nhập quấy nhiễu, nó còn có trách nhiệm tìm một đệ tử hợp ý lệnh đường ! Đệ tình cờ kết bạn với A Tuyết, đã cùng A Tuyết trải qua nhiều nguy nan ! A Tuyết đã chọn đệ !

Toàn Cơ kinh ngạc :

- Chỉ là một con thú, A Tuyết có

thể thông linh đến vậy sao ?

Tiểu Vy gạt đầu :

– A Tuyết rất thông linh, đã luyện được U Minh Âm Hàn trường ! Nhưng ít khi A Tuyết để lộ điều đó ! Chỉ sau cùng, khi cùng đệ lâm đại địch, A Tuyết vì cứu đệ phải để lộ tuyệt kỹ ! Và sau đó, khi chắc chắn đệ là người được chọn, muốn đệ an toàn vào U Minh Thất, A Tuyết thân nhiên trút sang đệ công phu U Minh Thập Cảnh ! Đối lại việc an toàn cho đệ, A Tuyết đương nhiên phải chết vì không thể chịu nổi khí âm hàn khắc nghiệt ở U Minh Thất !

Thở dài đầy cảm khái, Toàn Cơ bảo :

– Một con thú mà có hành động

đầy nghĩa cử như A Tuyết quả là hiếm có !

Tiểu Vy chợt gay gắt :

– Một thú nuôi mà có được tâm tính này, đại sư huynh nghĩ sao về lệnh đường là người đã dạy công huấn luyện con thú đó ? Lệnh đường là ác nhân hay chính nhân quân tử ?

• Chấn động, Toàn Cơ đưa mắt nhìn Tiểu Vy :

– Sư đệ vẫn muốn thuyết phục, muốn ta tin gia mẫu là người hoàn toàn không có lỗi trong tất cả mọi việc ? Và ngược lại, những ai hãm hại gia mẫu chính là người có lỗi ?

Tiểu Vy cao giọng :

– Không sai ! Nếu ngay từ bây giờ đại sư huynh không tự tạo cho mình một

chủ kiến rõ rệt, cái chết của lệnh đường sẽ là một cái chết mãi mãi oan khiên !

Một lần nữa bị Tiểu Vy kích động, Toàn Cơ cũng cất cao giọng :

– Sự đệ nói đúng lắm ! Hừ ! Nợ máu phải trả bằng máu, những ai đã hãm hại gia mẫu Toàn Cơ ta nhất định không buông tha !

Toàn Cơ vừa dứt lời, thanh âm của một nữ nhân chợt vang lên :

– Một câu nói thật chí lý, nợ máu phải trả bằng máu ! Lần này đạo trưởng đừng mong ta bỏ qua việc báo thù !

Vút !

Nhìn nữ nhân vừa xuất hiện, Toàn Cơ và Tiểu Vy đồng loạt kêu lên :

– Lại là cô nương ?

– Hừ ! Tưởng là ai không ngờ lại là người Thiên Ma Giáo ! Một chuồng cô nương đã ban cho đệ nào, U Minh Lãnh Sát ta vẫn chờ ngày đáp trả.

Nữ nhân nọ sau khi ném cái nhìn đầy ẩn ý cho Toàn Cơ chợt kinh ngạc nhìn Tiểu Vy không chớp mắt :

– U Minh Lãnh Sát ? Đó là danh tự của các hạ ?

Tiểu Vy cười âm trầm :

– Chẳng phải đó là một danh hiệu mỹ miều được người của quý giáo ban tặng cho tại hạ sao ? Không cần phải phí lời ! Một chuồng lần trước, bây giờ tại hạ xin trả lại ! Đỡ !

Vù...

Toàn Cơ chợt kêu :

– Khoan đã !

Nhưng, nữ nhân kia đã động thân lao đến như chấp nhận cùng Tiểu Vy giao đấu.

– Đờ thì đờ, ta sợ gì chứ ? Xem đây !

Ào...

Ầm !!

Toàn Cơ có rất nhiều lời muốn phân biện cho đôi bên cùng nghe và cùng am tường hư thực, nhưng họ, một nam một nữ cứ như hai thái cực xung khắc vừa gặp nhau đã quán lấy nhau, tạo nên một trường sinh tử đấu !

Sau một chiêu có phần thắng thế, Tiểu Vy bật cười sặc sụa :

– Bản lãnh chỉ có thế này, một

chiêu lần trước hóa ra là do cô nương gặp may ! Đờ !

Không chịu nổi lời mai mỉa này, nữ nhân nọ lập tức tận lực sở học :

– May hay không người sẽ biết !
Hãy chờ Lương Cực Dương Quang chiêu !

Ào...

Một luồng chiêu dương cương mang theo nhiệt khí hùng hực liên lao thẳng vào chiêu âm hàn của Tiểu Vy.

Ầm !!

Tiểu Vy khẽ lay động thân hình và đặc ý nhìn nữ nhân nọ phải lão đảo lùi bước !

Tiểu Vy lao đến :

– Hãy xem U Minh Đệ Nhất Cảnh !

Ào...

Bị rơi vào thế hạ phong, nữ nhân nọ giận đến tím gan bầm ruột :

- Tâm Quang Phổ Chiếu ! Đỡ !

Vũ...

Kinh lực đương cương lần này được nữ nhân đánh ra mạng theo một hình thái cực kỳ khác lạ.

Bao nhiêu nhiệt khí thay vì lan tỏa ra thì lại gom tụ vào cùng một điểm ! Và từ điểm đó, hơi nóng như phát sinh thành một điểm sáng lóng lánh, xuyên thẳng vào lớp âm hàn rần rụa vừa được Tiểu Vy phát xạ.

Một tiếng chấn kinh, cực lớn vang lộng lộng.

Ầm !!

Tiểu Vy có phần bất ngờ trước một

nữ nhân có lẽ có niên kỷ chỉ bằng y, nhưng lại có mức nội lực thật sự thâm hậu !

Tiểu Vy hất mạnh cả song thủ :

- Đỡ !

Ao...

Ao...

Không chịu kém. Nữ nhân nọ cũng vận dụng song chưởng.

Vũ...

Vũ...

Đứng bên ngoài quan sát, Toàn Cơ vừa kinh ngạc, vừa nuôi tiếc cho cả hai !

Họ có niên kỷ chỉ vừa đôi chín nhưng chẳng hiểu đã ngộ phải kỳ duyên gì mà cả hai đã có mức nội lực thâm hậu vượt ngoài niên kỷ !

Với mức nội lực này nếu công phu

cả hai được hoán đổi, Tiểu Vy là nam nhân nếu luyện công phu dương cương như nữ nhân kia và ngược lại nữ nhân kia có được công phu âm hàn của Tiểu Vy, có thể nói đôi nam nữ này sẽ là đôi kỳ tài hiếm có cho vô lâm đương đại.

Đáng tiếc, họ không những luyện công sai biệt với tính cách mà họ còn là hai kẻ vì có chút ngộ nhận phải ở thế đối đầu !

Nếu hóa giải được sự ngộ nhận này, Toàn Cơ tin chắc họ sẽ là trụ cột của vô lâm Trung Nguyên mai hậu !

Với những ý nghĩ này, Toàn Cơ bất kêu lên lần thứ hai :

– Cả hai mau dừng tay nào !...

Đáp lại tiếng kêu ngăn của Toàn Cơ, một loạt những tiếng chấn kinh liên

vang lên :

Ầm ! Ầm !...

Lần này người ở thế kém chính là nữ nhân nọ !

Nàng ta càng thêm giận dữ. Hữu thủ chợt rút khí giới :

– Không giết được người, chón tuổi vàng gia tổ mẫu làm sao chịu đựng nổi ! Đỡ !

Viu...

Vũ khí của nữ nhân thật khác thường ! Đó là một dải lụa bạch, ở đầu có cột hai quả châu tạo thêm sự chuẩn xác cho dải lụa !

Không những thế, với cách điều động thật thuần thực, nữ nhân đã cố tình làm cho hai quả châu luân phiên chạm

nhau, tạo nên những chuỗi âm thanh ngộ
tai nhưng đạt mức lợi hại diệu kỳ !

Keng keng... Keng keng...

Chuỗi thanh âm này vừa xuất hiện
ngay lập tức có tác dụng làm rối loạn thính
nhĩ của Tiểu Vy !

Nhận ra điểm lợi hại này, Tiểu Vy
lập tức rút đoản kiếm, thi triển ngay Quy
Kiếm U Minh với những âm thanh lạnh
lùng rợn tai.

Véo... Véo...

Toàn Cơ ở ngoài không khỏi biến
sắc khi mục kích cả hai phải vận dụng vũ
khí !

Quỷ Kiếm U Minh của Tiểu Vy lợi
hại như thế nào Toàn Cơ chưa biết ! Tuy
nhiên thứ khí gối đang được nữ nhân vận

dụng, Toàn Cơ vì biết quá rõ nên phải biến
sắc !

Không dám để chậm hơn nữa, Toàn
Cơ động thân lao vào :

- Dừng tay !

Vút !

Toàn Cơ dù muốn can thiệp cũng
đã muộn !

Kiểm chiêu của Tiểu Vy vừa chạm
vào dải lụa liền có cảm nhận ở dải lụa
không hề có chút sức lực nào !

Biết nguy, Tiểu Vy gạt mạnh tay
xuống và xoay nhanh thân kiếm !

Y muốn dùng kiếm quấn kín dải lụa
sau đó sẽ vận dụng nội lực để đoạt khí giới
kỳ lạ kia ! Nhưng, Tiểu Vy quên mất ở đầu
dải lụa vẫn còn hai quả châu ! Hai quả

châu này không phải ngẫu nhiên được cội chất ở phần đầu ! Chúng có tác dụng rõ rệt và rất lợi hại !

Điều đó Tiểu Vy chỉ nhận biết khi phát hiện thanh kiếm bất ngờ bị một lực cực mạnh chấn động vào !

Nhận ra đó là do hai quả châu cùng một lúc được nữ nhân điều động cho chạm vào, khiến thanh kiếm phải bị chấn động lan truyền đến hõ khẩu !

Việc phải bỏ rơi khí giới là việc chắc chắn sẽ xảy đến, Tiểu Vy biết rõ điều đó và vội nghĩ cách kháng cự !

Cũng nhìn thấy kết quả này, Toàn Cơ một phen nữa thét lên :

- Nhuyễn Cầu Du Tinh Linh không phải dễ đối phó, sư đệ mau lùi lại !

Nghe thế, nữ nhân nọ bật cười lạnh lạnh :

- Muốn lùi lại ư ? Muộn rồi ! Đỡ !

Viu...

Hai quả cầu sau khi cùng chạm vào thân kiếm, truyền đi một nội lực cực mạnh, bất ngờ lao vút vào giữa ngực Tiểu Vy ngay khi nữ nhân nọ cất tiếng quát !

Tiểu Vy ngay lúc đó đã bất ngờ buông kiếm và hất mạnh cả hai tay vào hai quả châu lợi hại :

- Ai bảo ta lùi ? Xem đây !

Theo cái hất tay của Tiểu Vy, một tia bạch khí xuất hiện giữa hai lòng bàn tay của Tiểu Vy ! Và tia bạch khí liền mang theo một luồng âm hàn không có băng tuyết nào sánh nổi !

Tia bạch khí vừa lao đến hai quả châu, luồng âm hàn dữ dội kia lập tức làm cho lớp không khí giữa hai quả châu phải đông đặc ! Kết quả : hai quả châu không thể di chuyển để tự chạm vào nhau hoặc tiếp tục lao vào người Tiểu Vy !

Không ngờ đến lúc cuối cùng Tiểu Vy lại nghĩ ra và thực hiện một biện pháp hữu hiệu như thế này, nữ nhân nọ hậm hực hét toáng lên :

— Người không thể hơn được ta !
Xem đây !

Để giải trừ luồng âm hàn nọ, giúp hai quả châu trở lại sự linh hoạt, Toàn Cơ không ngờ nữ nhân nọ cả gan vận dụng nội lực dương cương truyền vào dải lụa !

Nhưng điều mà Toàn Cơ không ngờ

lại an nhiên xảy ra ! Nhìn hai quả châu bắt đầu bốc khói nghi ngút, Toàn Cơ biết nội lực dương cương cũng được nữ nhân nọ vận dụng !

Và điều tất yếu tiếp đó phải xảy ra là Tiểu Vy buộc phải tiếp tục di trì nguồn nội lực âm hàn, khiến luồng lãnh khí dữ dội vẫn tuôn ra không ngớt !

Giữa hai người thế là phải khai diễn một trường tỷ đấu về nội lực !

Và đã diễn ra một trận tỷ đấu như thế, bất kỳ ai can thiệp vào sẽ đưa đến những hậu quả khó lường !

Tự biết bản thân nội lực không thể hơn Tiểu Vy hoặc nữ nhân kia, Toàn Cơ nào dám xuất thủ can ngăn họ nếu không muốn bản thân bị chấn kinh của cả hai

cùng hiệp công kích dẫn đến chết thảm !

Không dám thực hiện điều này lẽ đương nhiên Toàn Cơ càng không dám vì bệnh vực người này phải đưa người không còn lại vào tử địa !

Bởi vậy, Toàn Cơ buộc phải lựa một đệ tam nhân đứng bên ngoài chờ đợi trong hai người vì yếu thế hơn phải nhận lấy hậu quả khốc liệt ! Hoặc giả dờ cả hai tình cờ có nội lực ngang nhau, trận tỷ đấu sẽ kéo dài cho đến lúc cả hai cùng kiệt quệ và cùng chấp nhận thảm cảnh !

Làm thế này không xong, làm thế kia cũng không xong, Toàn Cơ cứ như người đang lâm cảnh cấp bách nhưng vô năng lực tự cứu !

Toàn Cơ hết than ngán lại thở dài

và chỉ biết nhìn bọn họ mà buồn nấu ruột !

Do quá lo lắng và ưu phiền, Toàn Cơ không hề biết có người đang lén tiến đến !

Và chuyện gì đến phải đến.

- Ha... Ha...

Chương mười bảy

MA TĂNG ÁM THIÊN CHUÔNG

Cùng với tràng cười bất ngờ văng động một bóng nhân ảnh cũng lao đến :

Vút !

Bóng nhân ảnh nọ với gian ý rõ rệt đã lao ngay vào trận tỷ đấu nội lực chưa phân thắng bại !

Và hai chiêu chuông lập tức xuất

hiện từ song thủ của nhân vật kia, chia làm hai cùng vỗ ập vào Tiểu Vy và nữ nhân nọ.

Ào...

Ào...

Nếu để hai chiêu chuông này đến đích, ý đồ sát hại Tiểu Vy và nữ nhân nọ của gian nhân sẽ đắc thủ, Toàn Cơ giận dữ gầm vang :

— Cuồng đồ to gan ! Lùi lại nào !

Ào...

Ào...

Toàn Cơ cũng tung ra hai chuông với hy vọng kịp ngăn đỡ hai chiêu ám toán kia !

Thế nhưng, nhân vật nọ trước khi ra tay đã lường trước phản ứng của Toàn Cơ ! Bóng nhân ảnh đó lập tức loang loáng với

tiếng cười khô khan âm hiểm :

– Người cũng phải nếm Thấu Cốt Loạn Phong Ty của bốn Giáo chủ xem nào ! Hắc... Hắc...

Viu...

Nghe nói đến Thấu Cốt Loạn Phong Ty, Tiểu Vy thừa biết kẻ mới đến với mưu đồ thâm độc là ai nên lập tức có phản ứng :

– Chúng ta tạm dừng tay vậy ! Nào !

Không chờ sự tán đồng của đôi phương, chính Tiểu Vy tự ý thu hồi chân lực trước ! Không những thế, Tiểu Vy còn nhanh tay chop lại thanh đoản kiếm và tận lực ném vào lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo đang đắc ý !

Bung !

Veon... Veon...

Những thanh âm rợn người cùng một lúc vang lên ! Nội lực dương cương của nữ nhân nọ do thu hồi không kịp liền chấn mạnh vào Tiểu Vy, khiến Tiểu Vy phải bị chấn dội thật mạnh về phía hậu ! Tuy thế, hạnh vi ném kiếm của Tiểu Vy nhờ đó đã lao đi thần tốc !

Đang đắc ý vì sắp đoạt mạng Toàn Cơ nhờ vào thủ pháp Thấu Cốt Loạn Phong Ty, lão Giáo chủ Bạch Phát phải kinh tâm tán đởm vì phát hiện thanh đoản kiếm kia chỉ còn trong ngang tấc là cắm vào người lão !

Hoảng hốt, lão lập tức uốn người, tìm cách lách tránh thanh kiếm !

Veon...

Phập !

Phản ứng của lão dù nhanh vẫn không nhanh bằng tốc độ lao đến của thanh kiếm ! Và đầu vai hữu của lão bị thanh kiếm lao ngang để lại một vết thương sâu đến tận xương tủy.

Lão kêu lên bi thảm :

– Ôi chao...

Nhìn thấy diễn biến tiếp đó, Toàn Cơ đã an tường thoát khỏi Thấu Cốt Loạn Phong Ty và nữ nhân nọ đang gườm gườm nhìn lão với sắc giận kinh thần khiếp quỷ, lão Giáo chủ lập tức quay người bỏ chạy thật nhanh.

Vút !

Nửa muốn đuổi theo nửa muốn tiếp tục cùng Tiểu Vy tái đấu, nữ nhân nọ vừa

tỏ ý chần chừ thì lão Giáo chủ đã cao chạy xa bay !

Cùng lúc đó, nữ nhân nọ nghe Toàn Cơ kêu lên, gào lên thật bi thương :

– Sư đệ !!

Nàng đưa mắt nhìn, phát hiện Toàn Cơ đang ôm chầm Tiểu Vy còn Tiểu Vy thì thần sắc nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền và hồn sắp lìa khỏi xác !

Nàng đứng lặng và không biết phải làm gì trong tình cảnh này !

Giúp Tiểu Vy ư ? Nàng đâu thể giúp kẻ thù ! Và lại, dù có muốn giúp, nàng làm gì có năng lực một khi thương thế của Tiểu Vy vừa thoát nhìn đã biết là quá trầm trọng !

Còn nếu không giúp và phải bỏ đi,

nàng không nở ! Hay nói đúng hơn là nếu nàng làm như thế nàng sẽ có cảm giác day dứt không yên. Vì Tiểu Vy nếu không vì phân tâm, vì phải lo giải cứu cho Toàn Cơ và cho cả bản thân nàng, Tiểu Vy đâu phải chuốc lấy kết quả bi thảm này ?

Vì không biết phải làm gì nên nàng vẫn cứ đứng lặng, đứng lặng...

Trong khi đó, Toàn Cơ sau một lúc bị thương bắt đầu tìm cách cứu tỉnh Tiểu Vy !

Tự trấn định tâm thần, Toàn Cơ khẽ dùng mười đầu ngón tay và xem qua toàn bộ kinh mạch cho Tiểu Vy !

Nhưng thái độ của Toàn Cơ sau đó làm cho nữ nhân nọ cũng phải giật mình !

Nàng ta phải lên tiếng hỏi khi nhận

thấy Toàn Cơ vừa chạm tay vào Tiểu Vy đã rút tay về và thất sắc :

– Thương thế của y nghiêm trọng lắm sao ?

Toàn Cơ giương mắt nhìn nàng :

– Cô nương vẫn còn ở đây à ?

Nhìn lại Tiểu Vy, Toàn Cơ tiếp :

– Kinh mạch của y tuy vẫn nguyên vẹn, chưa bị chấn vỡ hoặc sai lệch bộ vị, chứng tỏ y không đến nỗi phải chết, nhưng toàn bộ chân nguyên nội lực thì... khó mong toàn vẹn !

Nữ nhân nọ thất kinh :

– Nếu kinh mạch vẫn không hề hấn gì, nội lực của y nguyên rất cao thâm đâu lẽ nào chỉ vì thế mà bị thất tán ?

Toàn Cơ cười héo hắt :

- Công phu của y thuộc âm hàn, gặp phải nội lực dương cương của cô nương, y ở thế kém có bị thất tán là điều tất yếu ! Không lẽ cô nương không tin điều đó ?

Nữ nhân nọ ra dáng trầm ngâm :

- Thông thường trong bất kỳ cuộc tỷ đấu nội lực nào, cũng vậy, người bị ngoại cảnh chi phối phải ở thế kém rất dễ đi đến kết quả là bị chấn vỡ kinh mạch ! Nặng thì chết, nhẹ thì bị tàn phế suốt đời ! Y không bị chấn vỡ kinh mạch, đạo trưởng không thấy lạ sao ?

Toàn Cơ cười khẩy :

- Cô nương nhận thức được điều này chứng tỏ cô nương đã đạt hết chân truyền của Thái Hư Bà Bà ! Và như vậy, cô

nương thử giải thích xem tại sao y không bị chấn vỡ kinh mạch nhưng lại bị tiêu tán nội lực chân nguyên ?

Như không nhận thấy cái cười khẩy hàm ý mai mỉa của Toàn Cơ, nữ nhân nọ cứ chau mày ngẫm nghĩ, mong giải thích điều nghi vấn này !

Và khi nàng vừa lắc đầu, muốn nói lên nàng không thể giải thích được, Toàn Cơ chậm rãi lên tiếng :

- Cô nương nghĩ sao nếu ta nói đó là do nội lực của y cao thâm hơn cô nương ? Tuy cao thâm nhưng y vẫn nhân nhượng ! Vì nhân nhượng nên y nghĩ rằng y có thể tự thu hồi chân lực trong khi tỷ đấu mà không hề hấn gì ! Và y chỉ không ngờ cô nương đã nhân cơ hội đó thúc đẩy thêm

chân lực khiến y không kịp trở tay.

Càng nghe nữ nhân nọ càng sững sờ vì không tin ! Hiểu rõ tâm trạng nàng, Toàn Cơ nói thêm :

– Tuy không lường trước dạ tiểu nhân của cô nương, y phải thăm hai nhưng nhờ vào nội lực thật sự uyên thâm toàn bộ kinh mạch của y vì thế được bảo toàn ! Cô nương hiểu rồi chứ ?

Nữ nhân nọ cười nhạt :

– Cho dù đạo trưởng giải thích đúng, y gặp phải hậu quả này kể cũng đáng ! Giữa song phương đang tồn tại một mối thù tất phải có một kẻ chết ! Kẻ đó, thật may, chính là y !

Toàn Cơ chấp chấp đứng lên :

– Cô nương nói sai rồi ! Kẻ không

may đó thật ra phải là ta mới đúng !

Nàng nhú mày kinh ngạc :

– Ủy ! Sao lại là đạo trưởng ! A... Phải rồi ! Đạo trưởng đã gọi y là sư đệ, phải chăng đạo trưởng định thay y báo thù ?

Toàn Cơ lắc đầu :

– Ta không có ý nói như vậy, ý của ta là...

Nàng cướp lời :

– Bản cô nương thừa hiểu ý đạo trưởng muốn nói gì ! Và nếu là vậy, mọi ân tình giữa tổ sư và quý phái Vô Đang kể từ nay phải chấm dứt ! Đạo trưởng còn chờ gì không động thủ ?

Toàn Cơ khẽ hít một hơi thật dài và chậm chậm giải thích :

– Cô nương hãy nghe cho rõ đây !
Ta chưa hiểu cô nương có hận thù như thế nào với U Minh Thần Cơ nhưng U Minh Thần Cơ đích thị là gia mẫu ! Người cô nương phải tìm chính là ta, không phải y !

Nàng kinh ngạc bước lùi :

– Nói sao ? Đạo trưởng và U Minh Thần Cơ là...

Toàn Cơ gằn giọng :

– Là mẫu tử cốt nhục ! Lần trước và lần này ta vẫn muốn giải thích cho cô nương minh bạch ! Nhưng rất tiếc cô nương nào có chịu nghe ! Nói vắn tắt, trong khi y nhân nhượng, cô nương lại thừa dịp hạ thủ y ! Hành vi của cô nương buộc ta phải đối đầu ! Động thủ đi !

Nàng ta vụt quát :

– Hay lắm ! Là cốt nhục của U Minh Thần Cơ, mọi tội lỗi trước kia của mẹ chính đạo trưởng phải gánh chịu hậu quả ! Đỡ !

Ào...

Nàng lao đến với khí thế thật mãnh liệt. Nhưng Toàn Cơ không hiểu sao lại không tiếp chiến ! Toàn Cơ chỉ khê dịch người tránh chiêu

Vút !

Nàng ta rút lãnh lót :

– Sao vậy ! Đạo trưởng sợ đến nỗi không dám giao chiến ư ? Đỡ !

Ào...

Lần này Toàn Cơ tìm cách tránh né nhưng đã chịu lên tiếng giải thích :

– Ta không sợ như cô nương tưởng ! Nhưng có một điều ta muốn cô nương phải

hiếu cho mình bạch. Lần động thủ này là ta vì y phải báo thù ! Không liên quan đến việc tằm thù báo hận của cô nương !

Thấy Toàn Cơ trước sau hai lượt vẫn ung dung tránh chiêu, nữ nhân nọ động nộ :

– Nói nhảm ! Ta chỉ muốn báo thù mà thôi. Bất kỳ ai liên quan đến mộ Thần Cơ đừng mong thoát khỏi sự báo thù của ta ! Đỡ !

Vù...

Toàn Cơ vụt lùi lại thật xa, miệng kêu lên :

– Dừng tay !

Nữ nhân nọ hậm hực :

– Đạo trưởng không dám chạm chiêu ? Được ! Chỉ cần đạo trưởng tự xử.

mối thù kia kể như được xóa sạch !

Toàn Cơ lừ mắt nhìn nàng :

– Muốn ta tự xử trừ phi cô nương chịu đáp ứng hai việc !

Nàng bật cười khanh khách :

– Ha... Ha... Đạo trưởng nghĩ đạo trưởng là ai chứ ? Lại còn dám bảo ta phải đáp ứng hai việc, thật nực cười ! Ha... Ha...

Chờ cho nữ nhân cười thỏa thích Toàn Cơ sáu đó chậm rãi buông lời :

– Việc thứ nhất. Ta muốn biết giữa gia mẫu và cô nương thật ra có oán thù gì ?
Thứ hai..:

Thấy nàng định lên tiếng, Toàn Cơ vội tranh tiên nói luôn một hơi :

– ... nếu đó là mối thù không đội trời chung, kẻ phải gánh chịu là ta, chẳng

phải y ! Cô nương, đã lỡ tay hạ thủ lầm người, chính cô nương phải có trách nhiệm lo lắng và chữa trị cho y ! Ta đã nói xong !

Nàng ta thử người nhìn Toàn Cơ :

- Đạo trưởng thật sự không biết đó là mối thù gì ư ?

Toàn Cơ lắc lắc đầu, không một lời giải thích !

Nàng lại hỏi :

- Việc sắp đặt, lo lắng và chữa trị cho lệnh đệ, đạo trưởng nói thật hay nói đùa ?

- Là thật ! Và ta xin nói rõ thêm, y cũng mới biết ta là hậu nhân của gia mẫu U Minh Thần Cơ, do tôn kính, y gọi ta là đại sư huynh và ta phải gọi lại y là sư đệ ! Mối quan hệ giữa ta và y chỉ có bao nhiêu

đó !

Toàn Cơ cười nhẹ :

- Ta e rằng chính y cũng không biết đó là mối thù gì ! Có muốn nói y cũng không thể nói !

Nàng nghi ngờ :

- Y là đệ tử, y có thể không biết ! Còn đạo trưởng, lý nào lệnh đường trước đây không nói ?

Toàn Cơ lắc đầu :

- Có nhiều việc nếu cô nương không nghe giải thích sẽ không bao giờ hiểu ! Cô nương có tin không nếu ta nói chính gia mẫu cũng không hề biết có ta là hậu nhân duy nhất còn tồn tại trên dương thế ?

- Ha... Ha... ! Làm gì có chuyện đó ?

Là mẫu thân đương nhiên phải biết rõ cốt nhục mình ra sao chứ ?

Toàn Cơ nghiêm mặt :

– Gia mẫu thực sự không biết điều đó ! Và chính ta, chỉ những lúc gần đây mới biết thân sinh phụ mẫu là ai ! Có nương bất tất phải nghi ngờ !

Nữ nhân nọ nhú mày :

– Càng nghe nói ta càng khó hiểu ! Nhưng vẫn không hề gì vì ta không cần quan tâm đến tư sự của kẻ thù ! Còn mối thù kia, đạo trưởng nghĩ sao nếu ta bảo đó là mối thù đoạt phu ?

Toàn Cơ kinh ngạc :

– Đoạt phu ? Đó là thế nào ?

– Hừ ! Mụ tiện nhân Thân Cơ ỷ vào tài sắc vẹn toàn ngang nhiên chiếm đoạt

trượng phu của kẻ khác, khiến người đó phải vô vô một mình nuôi con thơ và sau cùng phải ôm hận mà chết !

Toàn Cơ thất kinh :

– Phải chăng vị trượng phu cô nương vừa đề cập chính là gia phụ Tam Thủ Thụ Sinh ?

– Không sai ! Còn người phải ôm hận cho đến lúc chết chính là ngoại tổ mẫu của ta !

– Chao ôi ! Gia phụ trước lúc báai đường cùng gia mẫu có lý nào đã có thể nhĩ ?

Nữ nhân nọ uất ức rít qua kẽ răng.

– Dùng sắc để cưỡng đoạt trượng phu của người, không ngờ hành vi thô bỉ đó lại là do một nhân vật được người người

ngưỡng mộ là mẹ U Minh Thần Cơ thực hiện !

Toàn Cơ choáng váng ! Và như bị giáng phải một quyền, Toàn Cơ chột om ngực và thổ ra một búng máu tươi

– Oe...

Nữ nhân nọ dù đang giận dữ cũng phải kinh ngạc trước nỗi đau thương cùng cực của Toàn Cơ !

Không chờ nữ nhân nọ hỏi, Toàn Cơ kịp ổn định nguyên thần bấy giờ mới lên tiếng :

– Hai chữ thô bỉ cô nương vừa nói làm ta đau đớn khôn cùng ! Trước cô nương, tai ta cũng đã nghe những lời vậy !

Nàng hừ lạnh :

– Điều đó đủ minh chứng mẹ tiện nhân kia...

Toàn Cơ xua tay :

– Ta vẫn chưa nói hết đâu ! Cô nương cứ chờ nghe sẽ rõ ! Những lời đàm tiếu đó, thóa mạ đó là dành cho gia phụ ! Cô nương gọi người là thô bỉ hãy còn nhẹ, những ai đã từng biết rõ chuyện năm xưa điều bảo gia phụ là kẻ chẳng ra gì, là phường hạ lưu mặt hạng không hơn không kém !

Nàng ta bị bất ngờ :

– Đạo trưởng muốn nói...

Toàn Cơ gạt đầu :

– Gia mẫu không có lỗi ! Tất cả là do quỷ kế của đệ tam nhân, xui bầy gia phụ quyền dụ gia mẫu ! Nói cho cùng, gia

mẫu cũng là nạn nhân của gia phụ, như lệnh ngoại tổ của cô nương !

Nàng ta nao núng :

– Đạo trưởng dám nói như thế về đấng sanh thành ra đạo trưởng sao ?

Toàn Cơ lại học ra một ngụm huyết nữa :

– Sự thật là sự thật ! Ngay bây giờ, nếu muốn biết rõ hư thực cô nương có thể tìm đến lệ phái và hỏi qua tề nhị thúc ! Những điều này là do tề nhị thúc thuật lại !

Đoạn, Toàn Cơ ngửa mặt lên trời mà than :

– Cao xanh hỡi cao xanh ! Sao người để Toàn Cơ phải có một thân thể tài nhục như thế này ! Ờ...

Toàn Cơ lại thổ huyết ! Lần này

huyết cứ tuôn lai láng khiến Toàn Cơ phải tìm người hôn mê !

Thất kinh, nữ nhân nọ bước vội đến định tìm cách chữa trị cho Toàn Cơ !

Một tiếng gió rít chợt xuất hiện

Vù...

Quay nhanh cánh tay hữu, nữ nhân nọ vừa thi triển dải lụa có buộc hai quả châu để đỡ vào ngọn quai kiếm tình cờ xuất hiện vừa bật thét :

– Lại là tên môn chủ chỉ chuyên ám toán ! Lần này ngươi chớ mong giữ được bảo kiếm Kim Long !

Vù...

Keng keng...

Định ám toán Toàn Cơ nhưng lại bị nữ nhân kia phát hiện, không những thế

còn gặp phải loại khí giới kỳ lạ của nàng.
nhân vật mới đến chính là môn chủ Bích
Xà Môn và cũng là kẻ đã lên cướp được
bảo kiếm Kim Long ở Dưỡng Tâm Viện Vô
Đang, vội thu kiếm và hồi bộ !

Nhìn sững vào khí giới của nữ nhân,
môn chủ Bích Xà Môn buột miệng kêu :

- Là Nhuyễn Cầu Du Tinh Linh ?

Không ngờ tiên tỷ người là hậu nhân của

Mu Thái Hư Bà Bà cao ngạo ?

Nữ nhân nọ giận tái mặt :

- Vô lễ ! Hạng môn chủ mặt hang
như người đáng phải chết trăm lần ! Đờ !

Vu... Vu...

Môn chủ Bích Xà Môn bật cười
khinh khỉnh :

- Muốn ta chết đâu phải dễ, nha

đâu ! Ném đây !

Y khoa nhanh tả thủ và hất ra một
luồng kinh cũng quái dị không kém gì bản
thân thanh kiếm Kim Long.

Ào...

Mục kích chiêu chưởng của đối
phương, nữ nhân có phần ngờ ngợ :

- Chiêu chưởng này phải chăng là
Âm Nhiên Chưởng của Ma Tăng ?

Àm !

Thấy quái chưởng vẫn không thể đã
bại nữ nhân, môn chủ Bích Xà Môn quát :

- Đã biết là Âm Nhiên Chưởng, tiểu
nha đầu người còn dám tiếp chiêu nữa
không ? Đờ !

Vù...

Lại là quái chưởng khi nãy nhưng

lần này đã được môn chủ Bích Xà Môn thi triển bằng hữu thủ, do kịp chuyển Kim Long kiếm sang tay tả, nữ nhân nọ cười lạnh :

- Nếu đúng là công phu của Ma Tăng, bản cô nương càng phải quyết trừ khử người ! Xem đây !

Nàng cũng thu hồi dải lụa và tung ra một chuồng tử hữu thủ.

Ào...

Với những lực dương cương, công phu của nữ nhân có phần áp đảo quái chuồng nọ !

Điều đó khiến môn chủ Bích Xà Môn phải mạo hiểm tăng thêm chân lực, hi vọng giữ được bình thủ với đối phương !

Đúng lúc đó, một giọng nói ồm ồm

chợt vọng đến.

- Đàm Bất Nhị ! Hóa ra người vẫn còn sống ư ? Ha... Ha... ! Mấy năm không gặp, không ngờ là do người ẩn cư, luyện Âm Nhiên Chuồng của Ma Tăng !

Vút !

Một lão nhân lao đến đồng thời với một tiếng quát như sấm động :

- Người kém thế sao, Đàm nhi ? Xem đây !

Và lão nhân lập tức quật búa vào ngọn chuồng dương cương của nữ nhân một kinh lực uy mãnh.

Ầm !!

Không ngờ có người xen vào và người đó lại mặt dày mặt dạn thản nhiên liên tay hiệp lực với môn chủ Bích Xà Môn,

nữ nhân nọ phải thất thế, và hiển nhiên bị chấn lụi hơn trước !

Trong khi đó, kíp nhân ra lão nhân nọ là ai, môn chủ Bích Xà Môn vụt kêu lên mừng rỡ :

– Ngờ là ai, không ngờ là sư phụ lão nhân gia ! Đồ nhi xin tham kiến sư phụ !

Nữ nhân nọ bĩu môi khinh bỉ :

– Cùng là sư đồ, chẳng trách cả hai đều có cùng một hành vi đề tiện chẳng khác gì nhau ! Được ! Ta chấp cả hai đó !
Đỡ !

Nhanh tốc đưa dải lụa vào trận, nữ nhân nọ lần này ra chiêu với tận lực bình sinh khiến hai quả châu vỗ vào nhau tạo thành những âm ba liên hồi kỳ trận.

Keng keng... Keng keng...

Phát hiện khí giới kỳ lạ này, lão nhân nọ găm lên thịnh nộ :

– Mụ Thái Hư vẫn còn có truyền nhân ư ? Hay lắm, mới hận bốn mươi năm trước do mụ gây cho Phiến Vũ Xà Vương này, giờ đã có dịp báo phục ! Xem đây !

Ào...

Dùng thân một con rắn làm vũ khí, cử động của lão nhân tự xưng là Phiến Vũ Xà Vương lập tức gợi nhớ cho nữ nhân nọ !

Nàng cười lạnh lạnh :

– Ra là lão ! Một gã Phiến bang quen sống với độc vật và có tánh tình độc ác như lũ độc vật ! Thay mặt tổ sư, bản cô nương phải dạy cho lão một bài học ! Đỡ !

Vù...

Keng keng... Keng...

Hai loại binh khí đều dài và mềm mại như nhau, có khác chăng là một vật sống đang giao đấu với một vật vô tri vô giác, cả hai lập tức vây vo và quấn vào nhau, tạo thành một cuộc chiến độc nhất vô nhị !

Nếu ở vũ khí của lão Xà Vương có đôi mắt độc xà thông linh và cái miệng hàm chứa chất kịch độc thì ở dải lụa của nữ nhân nọ lại có hai quả châu với nhiều tác dụng diệu kỳ !

Con Thanh Tuyền Xà phần thì được chủ nhân điều động phần thì nhờ bản chất tự thông linh, luôn rình rập tìm cơ hội ngoạm vào nơi nào đó khắp người nữ nhân nọ ! Ngược lại, hai quả châu ở đầu dải lụa

cũng được nữ nhân sử dụng tinh linh biến ảo, luôn vỗ vào nhau làm loạn nhãn và làm loạn thính lực của lão Xà Vương, đồng thời hai quả châu cũng tìm cơ hội ép mạnh vào hai bên đầu của con Thanh Tuyền Xà ! Những điều này đã làm hạn chế sức công kích ác độc của con rắn Thanh Tuyền !

Nhận biết sự lợi hại đó của đối phương, đồ đệ của lão Xà Vương ở bên ngoài liền len lén rút từ bên trong người ra một ngọn trường tiên.

Vô tình nhìn thấy hành vi của môn chủ Bích Xà Môn, nữ nhân nọ quát :

– Người bất tất phải lén lút ! Ta đã nói là chấp cả hai rồi kia mà ?

Chột dạ, lão Xà Vương găm lên, ngán lại :

– Người không cần phải xen vào !
 Năm qua ta cũng luyện được ít nhiều
 tuyệt kỹ ! Xem đây !

Ngõ lão Xà Vương đưa ra chiêu
 pháp nào mới lạ, nữ nhân nọ chỉ bất ngờ
 khi nhìn thấy lão sử dụng thêm một con
 rắn nữa làm thành ngọn khí giới thứ hai !

Song thủ của lão quay tít khiến hai
 thân rắn phải quấn vào nhau cùng tìm cách
 công vào những kẽ hở của nữ nhân nọ !

Viu... Viu...

Với thanh âm quái lạ này, xuất phát
 từ hai thân rắn của lão Xà Vương, một tiếng
 kêu rên khe khẽ chợt vang lên :

– Xà Tiên Ảnh ? Đây là Xà Tiên
 Ảnh của môn chủ Bích Xà Môn !

Đưa mắt nhìn và phát hiện tiếng

kêu rên đó là do Tiểu Vy phát ra, nữ nhân
 nọ kinh ngạc vì không hiểu bằng cách nào
 Tiểu Vy có thể tỉnh lại với thương thế quá
 trầm trọng !

Ngược lại, môn chủ Bích Xà Môn
 nhân khi phát hiện sự lại tỉnh của Tiểu Vy
 chợt nhớ lại điều cần làm !

Y sử dụng ngọn trường tiên, khê
 quật vào Tiểu Vy

Trót...

Y phục của Tiểu Vy lập tức tách rời,
 để lộ một vòng lụa trước đó Tiểu Vy đã
 nhét ở loạn thạch ngũ hành trận và chưa
 kịp xem qua !

Nhìn thấy vòng lụa, môn chủ Bích
 Xà Môn mỉm cười khoái trá, bước đến định
 chiếm đoạt !

Một tiếng quát bỗng vang lên đúng lúc :

Người chớ mong đắc thủ ! Đờ !

Vù...

Bị ngăn chặn, môn chủ Bích Xà Môn giận dữ quát .

- Lại là người, Triết Toàn Thu ? Đờ !

Ào...

Ầm !!

Cùng với sự xuất hiện trở lại của Triết Toàn Thu, hai bóng người nữa cũng lao đến !

Một trong hai người này cất giọng như lệnh võ kêu lên :

- A... ! Triết thất đệ ! Không ngờ thất đệ vẫn còn sống ! Ta đây, La Thạch đây !

Triết Toàn Thu vì phải lo giao đấu với môn chủ Bích Xà Môn nên đành mở miệng gọi :

- Tam huynh đến thật đúng lúc !

- Hãy giúp đệ chăm sóc cho vị tiểu huynh đệ kia ! Nhanh.

Nhân lúc Triết Toàn Thu phân trần, môn chủ Bích Xà Môn nhanh tốc vũ lộng trường tiên.

- Người muốn chết ! Đờ !

Trót ! Trót !...

Bị tấn công tới tấp, Triết Toàn Thu phải khốn đốn và suýt bị nguy đến tính mạng !

Vận toàn bộ sở học, Triết Toàn Thu bất ngờ xuất phát một chiêu kinh với độ biến ảo khác thường.

– Hừ ! Đã nhiều phen họ Đàm người lăm le muốn chiếm hữu tuyệt kỹ Kim Long ! Triết Toàn Thu ta sẽ cho người toại nguyện ! Xem đây !

Ào...

Àm... !

Chiêu chưởng của họ Triết không chỉ gây kinh ngạc cho môn chủ Bích Xà Môn Đàm Bất Nhị, đến La Thạch cũng phải kêu lên mừng vui :

– A ha ! Hóa ra Triết thất đệ đã luyện được thần công Kim Long của bang chủ ! Khá lắm ! Phen này bốn bang nhất định sẽ báo được thù !

Đưa mắt nhìn, thấy La Thạch vẫn chưa có hành vi nào biểu hiện sự chăm lo cho Tiểu Vy, Triết Toàn Thu lập tức lên

tiếng :

– Kia, La tam huynh ! Sao tam huynh còn đứng đó ? Vị tiểu huynh đệ kia đang cần được chăm sóc, tam huynh hãy...

La Thạch bất ngờ quát lớn :

– Triết thất đệ sao lại muốn ta chăm sóc tiểu tử ? Ta đang hận y, chỉ muốn giết y mà thôi.

Đàm Bất Nhị sau lần bị Kim Long tuyệt kỹ của họ Triết đẩy lui, một lần nữa phát hiện đối phương mất cảnh giác vội xuất phát quả chưởng :

– Người còn chưa nạp mạng sao ?
Đỡ !

Ào...

Triết Toàn Thu do không nhận ra lai lịch của loại quái chưởng đang được Đàm

Bất Nhị thì triển nên có phần lúng túng !

Đúng lúc đó, Toàn Cơ sau một lúc bị thương đến ngất lịm bất ngờ tỉnh lại !

Đưa mắt lướt nhìn khắp cục trường, Toàn Cơ kinh hãi kêu lên :

– Ô hay ! Đây chẳng phải Âm Nhiên Chuồng của ác nhân Ma Tăng đó nào sao ! A... ! Không ngờ chính lúc này những ác nhân ngờ đâu đã tuyệt tích giờ lù lợt xuất hiện ! Võ lâm Trung Nguyên phen này khó tránh khỏi tai kiếp.

Tiếng kêu oán thán của Toàn Cơ vô tình đánh động nữ nhân đang giao đấu với lão Phiến Vũ Xà Vương !

Nàng bất ngờ xuất phát tả kinh, quật thẳng vào đôi rắn đang được lão Xà Vương điều động :

– Ác mã muốn ném Lương Cực Dương Quang Chuồng ư ? Đỡ !

Âm !!

Chiêu công kích của nữ nhân khá bất ngờ khiến đôi rắn của lão Xà Vương dù linh thông vẫn suýt nữa bị nhiệt khí thiêu cháy ! Để bảo toàn độc vật và cũng là khi giới lợi hại, lão Xà Vương buộc phải lui chân nhượng bước !

Không bỏ lỡ cơ hội, dải lụa có buộc hai trái châu của nàng đã bắt ngờ hất sang môn chủ Bích Xà Môn với tiếng thét lạnh lạnh :

– Mau giao bảo kiếm Kim Long cho ta !

Viu...

Đang đắc ý vì Triết Toàn Thu chỉ

một sát na nữa sẽ bị Âm Nhiên Chương đã bại, Đàm Bất Nhị phải rung động khắp châu thân khi phát giác nữ nhân nọ bất ngờ tập kích !

Họ Đàm hoàn toàn tiếc nuối cho công dã tràng và đành buông bỏ Triết Toàn Thu, lo kẩn tránh binh khí kỳ ảo của nữ nhân nọ !

Thoát chết trong gang tấc câu đầu tiên họ Triết có thể lên tiếng lại chính là câu hàm ý trách móc La Thạch :

— Dù tam huynh có hận vị tiểu huynh đệ kia đến thế nào đi nữa, đây đâu phải lúc tam huynh tỏ ra hẹp lượng ? Và lại, đệ nhờ tam huynh chăm sóc vì tiểu huynh đệ kia đã có ân cứu tử đối với đệ ! Tam huynh chẳng nề mặt ư ?

Toàn Cơ sau những lời than oán cho hiện tình vô lâm, nghe Triết Toàn Thu đề cập đến Tiểu Vy bất giác nhớ lại vị sư đệ !

Toàn Cơ gượng đứng lên, tiến đến chỗ Tiểu Vy vẫn đang hôn mê trầm trầm !

Nhìn ý phục của Tiểu Vy giờ đây đã bị bật rách, biết đó là kiệt tác của Đàm Bất Nhị qua tiên pháp chỉ có họ Đàm là thành thực, Toàn Cơ bật cười khàn khàn :

— Hay lắm ! Họ Đàm người không ngờ chỉ biết lén lút hạ thủ người không còn chút năng lực tự vệ ! Toàn Cơ ta dù không quen ăn miếng trả miếng nhưng sau sự việc ngày hôm nay, Đàm Bất Nhị người đã buộc ta phải có thủ đoạn ! Sau này đừng ai nói Toàn Cơ ta chột hóa nên độc ác ! Ha... Ha...

Vừa cười Toàn Cơ vừa khom người định nâng Tiểu Vy lên ! La Thạch khi nghe vị thất đệ khiển trách, có phần hối hận ! Họ La tiến đến ngăn Toàn Cơ lại :

- Xung là Toàn Cơ phải chăng là Toàn Cơ đạo trưởng Võ Đang phái ? Tiểu tử này đã được tề đệ gởi gắm, La mỗ đành phải lưu lại, mong đạo trưởng lượng thứ !

Toàn Cơ đang lúc mang tâm trạng chật chứa đầy phần hận, nghe La Thạch ngăn cản vụt quát lên :

- Kẻ nào dám ngăn ta chăm sóc cho sư đệ ? Là La Thạch người chăng ? Hừ ! Kim Long bang dù còn nguyên vẹn như thuở nào vẫn chưa đủ tư cách ngăn cản Toàn Cơ ta ! Mau rút đi cho khuất mắt ta !

Trước mắt La Thạch bây giờ là một

Toàn Cơ hoàn toàn kỳ quặc, không còn là một đạo trưởng Toàn Cơ tâm bình khí hòa như độ nào được giang hồ xưng tụng và ngưỡng mộ !

Tinh khí vốn nóng nảy, La Thạch cũng mở miệng quát tháo :

- Kim Long bang không còn nguyên vẹn thì sao ? Người không để tiểu tử lại, chớ trách La Thạch Xuyên Vân Trảo này không khách sáo !

Nhân vật cùng xuất hiện một lúc với La Thạch chính là một nữ lang ! Nàng có phần bối rối trước thái độ bất nhất của La Thạch ! Khẽ chạm vào người La Thạch, nàng cất giọng thật yếu ớt :

- Hà tất bá bá phải động nộ ! Nếu thật tâm bá bá không muốn chăm sóc y, cứ

để đạo trưởng đưa y đi ! Bá bá đâu cần phải ngăn cản ?

La Thạch hậm hực :

– Linh nhi ! Bá bá nào muốn quan tâm đến kẻ dã vũ nhục ta ! Nhưng Linh nhi nên biết rằng, Triết thất thúc của người không phải vô cớ khi bảo ta như vậy ! Huống chi, người không nghe tên đạo trưởng thúì nhục mà bốn bang sao ?

Nghe rõ những lời đối đáp này, Triết Toàn Thụ tuy phải giao đấu với Đàm Bất Nhị vẫn phải lên tiếng can gián :

– Nếu đã có người chịu quan tâm đến tiểu huynh đệ kia, La tam huynh không cần can ngăn lại ! Duy có điều, mảnh lụa trên người tiểu huynh đệ, nhất định La tam huynh phải nghĩ cách giữ lại !

Toàn Cơ đang lúc này chỉ muốn nhanh chóng đưa Tiểu Vy đi nên vội chớp lấy mảnh lụa và ném cho La Thạch :

– Bọn Kim Long bang các người chỉ muốn vật này chứ gì ? Đây ! Hãy nhặt lấy và đừng làm phiền ta nữa !

Véo...

Phát hiện mảnh lụa đang lơ lửng, Đàm Bất Nhị lập tức vung trường tiên.

Trót...

Nhận ra ý đồ của họ đàm là muốn chiếm hữu mảnh lụa, Triết Toàn Thụ vội văng hất mạnh chuồng vào đối phương và cất tiếng hô hoán :

– Đừng để ai cướp mất mảnh lụa ! Rất có thể đó là di vật của Kim Long Kỳ Nhân !

Bốn chữ Kim Long Kỳ Nhân vữ lọt vào tai mọi người. Tất cả đều đổ xô đến, lo tranh cướp mảnh lụa!

Nhân đó, Toàn Cơ lẳng lẽ đưa Tiểu Vy đi!

Chương mười tám

ĐỘC QUY PHÁP DẪN NGUYÊN

Phát hiện Tiểu Vy đang có dấu hiệu lại tỉnh, Toàn Cơ vội đưa mắt tìm một chỗ dừng chân!

Sau khi tìm khắp nơi nhưng không có một nơi nào ưng ý, Toàn Cơ đành đi bừa vào một động khẩu cạnh đó và khẽ khàng

đặt Tiểu Vy nằm xuống !

Bị đánh động, Tiểu Vy choàng tỉnh :

– Đại sư huynh ! Chúng ta đang ở nơi nào ?

Toàn Cơ lắc đầu :

– Do sư đệ bất tỉnh và ta phải gấp rút đưa sư đệ đi nên không hề nhận định phương hướng ! Sư đệ hiện cảm thấy thế nào ?

Nghe nhắc, Tiểu Vy gương ngồi lên và phải buột miệng kêu :

– Ôi chao...

Hốt hoảng, Toàn Cơ chồm người đến, đón đỡ Toàn Cơ :

– Thế nào ? Nếu không thể gương sư đệ chờ nên gắng sức !

Tiểu Vy thở dài :

– Để dù có muốn gắng sức cũng không được ! Đường như đại sư huynh đã biết toàn bộ võ công của đệ bị thất tán ?

Toàn Cơ ngập ngừng :

– Điều này... ! Phải ! Ta đã biết ! Và ta thật vô dụng, không có biện pháp nào để giúp đệ !

Tiểu Vy cười buồn :

– Chuyện xảy ra thế nào, đại sư huynh hãy kể hết cho đệ nghe !

Toàn Cơ vừa ái ngại vừa kể lại toàn bộ những gì đã xảy ra cho Tiểu Vy nghe ! Và đương nhiên Toàn Cơ cũng phải nhắc lên nguyên nhân tìm thù của nữ nhân nọ !

Nghe xong, Tiểu Vy có phần hoang mang :

– Như vậy có thể nói, lệnh tôn....

lệnh tôn...

Toàn Cơ trầm giọng

- Gia phụ đúng là kẻ chẳng ra gì, đó là sự thật, ta không thể phủ nhận ! Sự đệ bất tất phải ngại miệng !

Toàn Cơ bần khoản :

- Nếu lệnh tôn đã là người có gia thất, việc lệnh tôn cố tình quyến dụ lệnh đường phải chăng đây là một mưu đồ được sắp sẵn ?

- Sao sư đệ lại nghĩ như vậy ?

Tiểu Vy trầm ngâm

- Như những gì lệnh nhị thúc thuật lại, lệnh đường vốn có nhan sắc được rất nhiều người mến mộ ! Thông thường với những tình huống tương tự giữa những người mến mộ tất phải xảy ra những ganh

qua ngấm ngấm ! Rất có thể có ai đó vì biết khó lọt vào mắt xanh của giai nhân đã nảy sinh ý đồ đen tối !

Ngừng lời một lúc, Tiểu Vy lại tiếp :

- Lệnh tôn có thân thủ chẳng bằng ai nhưng rốt cuộc vẫn được lệnh đường để mất ! Qua tính khí xốc nổi của lệnh tôn mà nói, việc đùa bỡn với ái tình là điều có thể xảy ra ! Tuy nhiên, do lệnh đường ngoài việc là giai nhân tuyệt sắc còn là một cao nhân có thân thủ thượng thừa ! Nếu không có ai xúi bẩy hoặc bày kế, lệnh tôn nhất định không có đủ dõm lược để vượt rầu hùm !

Toàn Cơ chấn động :

- Tự sư đệ nghĩ ra điều này ư ?

Tiểu Vy cười nhạt :

– Ngay từ nhỏ đề đã quen nghĩ mưu tính kế hậu tự bảo vệ bản thân và đời phò với ác nhân ! Qua việc tâm thù của nữ nhân nọ, chúng tỏ lệnh tôn chỉ quen thói trăng hoa ong bướm, đề tin chắc đề nghĩ ngờ không sai !

Toàn Cơ nhìn sững Tiểu Vy, khiến Tiểu Vy phải buột miệng hỏi :

– Sao đại sư huynh nhìn đề ? Đề nói không đúng hay đại sư huynh còn biết nhiều việc mà đề không hề biết ?

Toàn Cơ bất giác rung mình :

– Tâm cơ của sư đệ thật... A... Ta chẳng biết nói như thế nào nữa ! Như đề đã nhìn thấu những gì ta đang nghĩ trong lòng.

Tiểu Vy kinh nghi :

– Nghĩa là đề đoán đúng ? Có người đã bày kế cho lệnh tôn, là ai ? Đại sư huynh ngập ngừng không dám nói, phải chăng kẻ đó thật sự có liên quan đến Võ Đang phái ? Là lệnh nhị thúc ư ?

Mỗi câu hỏi của Tiểu Vy là mỗi lần Toàn Cơ rung mình chấn động ! Sau cùng, lúc Tiểu Vy đề cập đến Võ Đang Nhị Tú là nhị vị sư thúc của Toàn Cơ, Toàn Cơ buộc phải lên tiếng :

– A... ! Sư đệ phải là quỷ, chẳng phải người, sư đệ đã đoán đúng hầu hết sự việc, trừ việc cuối cùng ! Kẻ đã bày kế tà độc cho gia phụ chính là tiểu sư thúc Diệp Vân, một kẻ trước đó đã bị trục xuất khỏi môn phái !

– Diệp Vân ? Hừ ! Đại sư huynh

đừng mong đổi gạc đê ! Đại sư huynh nhắc đến việc trục xuất phải chăng sợ đê quy hết nọi lỗi lầm cho phái Võ Đang ?

Toàn Cơ không hề nao núng :

- Oan có đầu nợ có chủ ! Lỗi là lỗi của Diệp Vân, không thể đổ chung cho toàn bộ Võ Đang phái ! Hơn nữa, kể từ nay đã có ta gánh vác mọi việc có quan hệ đến gia mẫu, sư đệ bất tất phải bận tâm !

Tiểu Vy lập tức phản ứng :

- Không được ! Di mệnh của lệnh đường là do đê phải gánh vác ! Đê không thể giao phó tất cả cho đại sư huynh !

Toàn Cơ mỉm cười :

- Sư đệ đừng quên bản thân sư đệ giờ đã mất hết võ công ! Đê không muốn giao phó cho ta cũng không được !

Tiểu Vy quát lại :

- Nhưng nếu không có đê điểm chỉ, đại sư huynh đừng mong bước vào U Minh Thất ! Và không vào được, toàn bộ sở học của lệnh đường cũng sẽ không đến với đại sư huynh !

Toàn Cơ giật mình :

- Sư đệ không thể làm như thế !

Tiểu Vy mỉm cười :

- Có thể hay không, đại sư huynh cứ chờ sẽ biết ! Nếu cần, đê có thể chỉ rõ địa điểm U Minh Thất cho đại sư huynh ! Vào được hay không còn tùy thuộc vào phúc phận của đại sư huynh !

Toàn Cơ lườm mắt nhìn Tiểu Vy :

- Ta không tin trên đời này chỉ có mỗi mình sư đệ là vào được U Minh Thất !

Sư đệ cứ chỉ rõ địa điểm, ta sẽ vào cho sư đệ xem !

Tiểu Vy phì cười :

– Được ! Đại sư huynh cứ đi theo lối này... lối này... tất sẽ đến U Minh Thất ! Nhưng đệ xin nhắc lại một lần nữa kéo đại sư huynh quên. Muốn bảo toàn tánh mạng phải...

Tiểu Vy đang nói, bất ngờ nghe tiếng Toàn Cơ quát :

– Kẻ nào ?

Cùng một lúc với tiếng quát của Toàn Cơ, từ bên trong động khẩu có một bóng người lướt ra nhanh như cơn gió thoảng.

Vút !

Toàn Cơ vút đứng lên định ngăn kẻ

đó lại ! Bất ngờ từ bóng đó một ngọn kình mãnh như sợi chỉ chợt xuất hiện, lao vút vào Tiểu Vy đang ngơ ngác nhìn.

Viu...

Toàn Cơ kinh tâm hồ hoán :

– Là Diệp Vân ? Sư đệ phải cẩn trọng với chỉ pháp đó ! Nhị tề thúc đã từng bị... Ôi ! Nguy mất !

Có lẽ kịp nhớ lại Tiểu Vy đang là một phế nhân, có muốn tránh né ngọn chỉ kình lợi hại kia cũng không đủ lực nói gì đến việc cẩn trọng đề phòng, nên Toàn Cơ vừa kêu hoảng vừa tìm cách cứu nguy cho Tiểu Vy !

Đã muộn.

Hự !

Tiểu Vy chợt nảy người lên với một

tiếng kêu đau đớn rồi ngã vật xuống nền
động.

Huych !

Giận dữ, Toàn Cơ lập tức tung người
định đuổi theo Diệp Vân đang như con gió
lao thẳng ra ngoài động khẩu.

Nhưng Toàn Cơ phải dừng lại do
nghe Tiểu Vy thều thào kêu :

- Đại sư huynh mau quay lại...

Toàn Cơ khom người vừa đỡ Tiểu
Vy vừa lo lắng hỏi :

- Thương thế của sư đệ ra sao ?

Tiểu Vy mỉm cười trấn an :

- Chỉ pháp của y quả lợi hại !

Dường như đó là Tân Nguyên Chỉ...

Toàn Cơ giật nảy người :

- Là tân Nguyên Chỉ của Thiết Sơn

công tử ! Sao ta lại không nghĩ ra kìa ?

Tiểu Vy không quan tâm đến thái
độ của Toàn Cơ ! Tiểu Vy nói tiếp :

- Theo di mệnh của lệnh đường,
Tuyết Sơn công tử chỉ là kẻ giả hiệp ! Đã
có lần y giả trò dâm ô bị lệnh đường bắt
gặp ! Lệnh đường không ngăn ngại, phé
luôn võ công của y ! Mà thôi đó là chuyện
đã qua, đệ muốn nói với đại sư huynh một
điều hệ trọng hơn !

Toàn Cơ nôn nóng :

- Sư đệ muốn nói gì ? Chính Diệp
Vân là kẻ gần đây đã lên quay lại tại phái
và cướp đi Thượng Thanh Bảo Điển ! Ta
muốn đuổi theo y để...

Tiểu Vy xua tay :

- Đại sư huynh muốn đuổi theo y

thì hãy nghe đệ nói ! Đường lối đi vào U Minh Thất, y đã tình cờ nghe được, việc y xuất kỳ bất ý ra tay chứng tỏ y đang nóng muốn đến U Minh Thất trước đại sư huynh !

- Như vậy, ta càng phải gấp rút đuổi theo y ! Sở học của gia mẫu nhất định không để y chiếm đoạt !

Tiểu Vy nghiêm giọng :

- Đại sư huynh dù vội cũng đừng quên rằng nếu không có U Minh Thất Cảnh Công thì không một ai toàn mạng nếu tự ý xâm nhập U Minh Thất. Bây giờ đệ sẽ đọc toàn bộ khẩu quyết luyện công, đại sư huynh chỉ cần nhập tâm khẩu quyết đó và luyện đủ một thành, việc ngăn ngừa khí âm hàn sẽ dễ dàng hơn !

Toàn Cơ kinh ngạc :

- Sư đệ đã đổi ý, quyết giúp ta đi vào U Minh Thất ?

Tiểu Vy gật đầu :

- Biết thế nào được một khi đang có người lâm le quấy rối nơi yên nghỉ của lệnh đường ?

Tổ về ái ngại, Toàn Cơ hỏi :

- Phần sư đệ thì sao ? Ta đi rồi, ai sẽ chăm lo cho sư đệ ? Và Tản Nguyên Chỉ lúc này...

Tiểu Vy cười nhẹ :

- Đệ tuy mất võ công nhưng chưa phải mất hết dũng khí ! Đệ sẽ luyện lại từ đầu và còn phải truy tìm thân thế của đệ nữa ! Đại sư huynh bất tất phải lo ! Cũng như Tản Nguyên Chỉ kia đâu có làm gì

được đệ, vì đệ làm gì còn nguyên khí để phải bị tàn nguyên ? Hà... Hà...

– Luyện từ đâu ? Được chăng ?

Tiểu Vy thở ra nhẹ nhẹ :

– Không được cũng phải được ! Vả lại, đệ không cần phải giấu, đại sư huynh có biết mảnh lụa đệ tìm được ở Độc Nhân Cốc ghi những gì không ?

Toàn Cơ ngơ ngẩn :

– Ghi những gì ? Phải chăng đó chính là di tự của Kim Long Kỳ Nhân như lời bọn kia đã nói ?

... Tiểu Vy lắc đầu :

– Đệ đã xem qua rồi ! Đó không phải di tự của Kim Long Kỳ Nhân, là của chủ nhân Độc Nhân Cốc với ngoại hiệu được ghi ở phần hạ khoản là : Độc Nhân

Quỷ Y !

– Độc Nhân Quỷ Y ? Ngoại hiệu này ta có nghe, dường như nhân vật này đã mất cách đây những sáu mươi năm hoặc gần như vậy !

– Đệ không quan tâm đến điều đó, chỉ quan tâm đến những gì được Độc Nhân Quỷ Y ghi ở trên mảnh lụa !

– Độc Nhân Quỷ Y ghi lại điều gì ?

Tiểu Vy đáp :

– Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên !

– Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên ? Đó là một tâm pháp nội công ư ?

Tiểu Vy thử người :

– Có thể như thế, đệ chưa biết đúng sai ! Duy có điều, người muốn thực hành theo Độc Quy Pháp này phải là người bị

thất tán võ công...

Toàn Cơ kêu lên :

- Như vậy là phù hợp với sư đệ rồi còn gì ?

Tiểu Vy gật đầu :

- Do vậy đệ mới đủ dõm lược nghĩ đến việc luyện lại từ đầu ! Còn điều này nữa, theo mảnh lụa ghi lại, để giúp Độc Quy Pháp mau thành tựu, người tự luyện phải tự phục độc...

- Phục độc ? Như vậy còn gì tính mạng ?

- Nếu không dám phục độc phải chịu một nơi ẩn tàng nhiều loại độc vật hoặc độc thảo để luyện công ! Đệ không thể không mạo hiểm !

Toàn Cơ nghi ngại :

- Qua ngoại hiệu Độc Nhân Quỷ Y và kể đó là cách luyện công có tên gọi quái dị : Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên, ta nghĩ sư đệ chớ nên mạo hiểm. Hậu quả như thế nào khó mà lường trước !

Tiểu Vy cười buồn :

- Đệ còn cách chọn lựa nào khác ư ? Mà thôi đó là việc của đệ ! Đại sư huynh đừng chậm trễ nữa, hãy mau chân đuổi theo Diệp Vân ! Không khéo, kẻ đã hãm hại lệnh đường lại có dịp chiếm đoạt luôn sở học của lệnh đường !

Toàn Cơ bản thân không yên :

- Ta sẽ đi và nhất định sẽ mau chóng quay lại tìm sư đệ ! Hãy chờ ta, đừng vội vã luyện theo tâm pháp quỷ quái đó !

Tiểu Vy xua tay :

– Đệ tự biết lo mà ! Đại sư huynh hãy lo việc của đại sư huynh thì hơn !

Toàn Cơ dùng dằng một lúc mới bỏ đi, sau khi ném lại một câu :

– Nhớ phải chờ ta quay lại rồi hãy quyết định !

Vút !

Tuy nhiên, ngay khi Toàn Cơ vừa đi khuất, Tiểu Vy lập tức đứng lên và bắt đầu dò tìm khắp động khẩu, nơi đã có Diệp Văn lưu ngụ trước đó !

Không tìm thấy điều cần tìm là Bảo Điển Thượng Thanh, Tiểu Vy sau khi xác lập phương hướng bèn chậm rãi tìm lối quay lại Độc Nhân cốc !

Tiểu Vy quyết ý tự khôi phục công phu bằng Độc Quỷ Pháp Dẫn Nguyên do

Độc Nhân Quỷ Y lưu lại ! Và để tìm một nơi có ẩn tàng nhiều loại độc thảo, theo Tiểu Vy còn nơi nào thích hợp hơn ngoài Độc Nhân cốc là nơi có mọc nhiều Đoạn Trường Tuyết Mệnh Thảo ?

*

*

*

Đến Độc Nhân cốc, Tiểu Vy khoa chân tiến vào Loạn Thạch Ngũ Hành Trận !

Bất chợt !

Vút !

Một bóng người xuất hiện và xuất kỳ bất ý chế trụ huyết đạo Tiểu Vy !

Tiểu Vy ngã xuống, giận dữ nhìn kẻ ra tay hạ thủ là La Thạch !

La Thạch bật cười ngạo nghễ :

– Ta biết thế nào tiểu tử ngươi cũng

tự chui đầu vào rọ ! Chứng tỏ, người đã bị thất tán võ công và đang muốn dùng Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên như lão Độc Nhân Quỷ Y đã lưu lại ! Ha... Ha...

Không thể đáp lời do quá tức giận, Tiểu Vy chỉ hậm hực nhìn La Thạch đang ung dung đưa Tiểu Vy vào tận Độc Nhân cốc !

Trong Độc Nhân cốc tuy không hề có sự hiện diện của Triết Toàn Thu nhưng Tiểu Vy thừa biết chính Triết Toàn Thu đã điểm chỉ cho La Thạch cách xuất nhập thạch trận ngũ hành ! Và hơn thế nữa, có lẽ mảnh lụa có ghi Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên đã được họ Triết thu hồi, không cho môn chủ Bích Xà Môn Đàm Bất Nhị lấy !

Tiểu Vy chỉ đoán đúng một nửa ! La Thạch sau khi ném Tiểu Vy xuống nền động đã cho Tiểu Vy xem mảnh lụa đã mất hết một nửa, mảnh lụa trên tay La Thạch chỉ là nửa trên, phần có tên gọi và cách thức giúp dễ luyện Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên !

La Thạch bảo :

– Tưởng Ngọc Linh phần nào cũng vì người nên phải bị thất tán võ công ! Ta chờ người quay lại là muốn người giúp Ngọc Linh luyện theo Độc Quy Pháp này ! Người nghĩ sao ?

Tiểu Vy cười lạt :

– Tôn giá muốn tốt cho Ngọc Linh hay tôn giá định dối gạt ta hầu chiếm đoạt Độc Quy Pháp ?

La Thạch bật cười :

– Ha... Ha... ! Cho dù ta là một kẻ thô lỗ nhưng việc chiếm đoạt của người làm của riêng, La Thạch ta không bao giờ có ý nghĩ này !

– Ngọc Linh hiện đang ở đâu ?

La Thạch đáp :

– Dĩ nhiên là đang ở đây ! Sao ?

– Chẳng sao cả ! Vậy còn Triết Toàn Thu ? Vẫn ở đây à ?

La Thạch cười lạnh :

– Triết thất đệ của ta chẳng hiểu sao cứ mãi lo lắng cho người ! Trong khi y đang đi tìm người ở khắp nơi, người lại xuất hiện !

Tiểu Vy bĩu môi :

– So với lệnh đệ, là người ân oán

phân minh. Hạng như tôn giá chỉ làm người người chán ghét !

La Thạch phản ứng :

– Người có ghét cũng chẳng làm gì được ta, tính khí ta vốn vậy, đối với kẻ ác, ta nhất định không tha thứ !

– Nói vậy, tôn giá xem tại hạ là ác nhân ?

– Hừ ! Không riêng gì ta, phụ thân của Ngọc Linh cũng bảo người là phường hạ lưu kia mà ?

– Vậy tại sao tôn giá còn có ý định nhờ tại hạ giúp Ngọc Linh cô nương hồi phục võ công ?

La Thạch thản nhiên :

– Ta không hề nhờ người ! Ngược lại, ta chỉ muốn giúp người thực hiện điều

đã hứa với Ngọc Linh !

Tiểu Vy cảm phần :

– Nếu tại hạ không giữ lời thì sao ?

La Thạch cười âm trầm :

– Chẳng sao cả ! Vì ta biết người vốn là kẻ khoác lác ! Một kẻ khoác lác thì có bao giờ làm đúng như lời đã lỡ khoa trương !

Không ngờ một kẻ thô lỗ như La Thạch lại biết dùng cách này để khích bác ! Tiểu Vy dù giận dữ đến thế nào đi nữa cũng quyết không để đối phương gán cho hai chữ khoác lác ! Vì lẽ này, lần trước Tiểu Vy đã thưởng cho La Thạch một kinh ! Và lần này Tiểu Vy đành phải phản ứng :

– Tôn giá bất tất phải nghi ngờ ! Chờ khi gặp chính Ngọc Linh, tại hạ nhất

định điểm chỉ toàn bộ Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên !

La Thạch bĩu môi :

– Hi vọng người không là kẻ khoác lác như ta tưởng ! Chờ đấy, ta sẽ đưa Ngọc Linh đến !

La Thạch đi vào trong, sau đó đưa Ngọc Linh ra thật !

Lúc này, Tưởng Ngọc Linh vì bị chất độc màn hắc vụ do lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo ném ra đã ngấm sâu vào các kinh mạch nên sắc diện của nàng hoàn toàn nhợt nhạt, không còn chút huyết khí nào !

Vừa nhìn thấy, Tiểu Vy phải ái ngại hỏi :

– Tưởng cô nương đã sao rồi ?

La Thạch vẫn dửng dờ Ngọc Linh,

nhanh miệng giải thích cho Ngọc Linh hiểu nguyên do sự có mặt của Tiểu Vy :

– Vị thiếu hiệp đây... À, là U Minh Lãnh Sát ! Y quay lại là muốn giúp Linh nhi khôi phục võ công và tiêu trừ chất độc Linh nhi hãy mau đa tạ y !

Ngọc Linh mỉm cười thật yếu ớt :

– Tiểu nữ nghe nói Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên la do thiếu hiệp nhất được Thiếu hiệp thật tâm muốn giúp tiểu nữ ư ?

Không thể nói là do La Thạch ép buộc Tiểu Vy đáp :

– Tại hạ đã hứa lời quyết không sai lời ! Chỉ hi vọng Độc Quy Pháp này có hiệu nghiệm, tại hạ chẳng từ nan !

Gật đầu tỏ ý tán dương Tiểu Vy, La Thạch thúc hối Ngọc Linh :

– Sao Linh nhi còn không mau đáp tạ ?

Ngọc Linh khom người, suýt phải bật ngã nếu không có La Thạch kịp đỡ lại :

Đại ân của thiếu hiệp...

Tiểu Vy xua tay :

– Vội nói chi câu ân tình, Tưởng cô nương ? Đợi đến khi cô nương thật sự hồi phục có nói cũng không muộn !

Hài lòng trước cách đối xử của Tiểu Vy, La Thạch chợt thay đổi giọng :

– Để ngày đó sớm đến sao thiếu hiệp không bắt đầu ngay bây giờ ?

Tiểu Vy thản nhiên gạt đầu :

– Tại hạ cũng có ý định như vậy, chỉ chưa hiểu ý của tôn giá và Ngọc Linh cô nương như thế nào thôi !

La Thạch thật nhanh nhẩu :

– Vậy là tốt ! Mọi việc ở bên ngoài đã có ta đảm đương ! Phần thiếu hiệp, xin cứ yên tâm truyền thụ khẩu huyết Độc Quy Pháp !

Dứt lời, thừa lúc Tưởng Ngọc Linh không chú ý, La Thạch ném cho Tiểu Vy một cái nhìn đầy ẩn ý !

Với cách nhìn này và do biết quá rõ tâm tính của họ La, Tiểu Vy thừa hiểu đó là ẩn ý gì ! Vì thế, Tiểu Vy khẽ gật đầu làm hiệu và cố tình không cho Ngọc Linh nhìn thấy sự trao đổi của hai người !

Khi La Thạch thật sự bỏ đi, lần đầu tiên Tiểu Vy được một dịp gần gũi với nữ nhân như thế này. Bởi đó, Tiểu Vy không ngớt nhìn Ngọc Linh khiến nàng ta phải có

cảm giác bất an !

Phát hiện thái độ của bản thân có phần thất thố, Tiểu Vy vội thu ánh mắt về và buông nhẹ một câu :

– Lần trước tại hạ bảo tại hạ có cảm nhận một sự thân quen kỳ lạ giữa tại hạ và cô nương, lời nói đó hoàn toàn là sự thật ! Và vì là lời chân thành mong cô nương chớ trách cứ chỉ có phần thất thố vừa rồi của tại hạ !

Ngọc Linh từ từ cúi đầu :

– Cũng câu nói này lần trước gia phụ đã ngộ nhận gọi thiếu hiệp là phường hạ lưu ! Nhưng riêng tiểu nữ cảm thấy thiếu hiệp chẳng phải người như vậy ! Tiểu nữ cũng mong thiếu hiệp bỏ qua nhận định vội vàng đó của gia phụ !

Tiểu Vy mỉm cười :

– Tại hạ nào dám để tâm ! Và càng không thể để tâm một khi chính miệng cô nương nói lên những lời này !

Ngừng lời tỏ ý muốn chấm dứt câu chuyện và khi tiếp tục lên tiếng Tiểu Vy nói ngay vào Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên :

– Độc Quy Pháp này hiệu nghiệm hay không cần phải thử qua mới biết rõ hư thực ! Liệu cô nương có dám mạo hiểm không ?

Ngọc Linh cân nhắc từng lời lẽ :

– Tiểu nữ thừa biết Độc Quy Pháp này thiếu hiệp chỉ mới nhậ và chưa bắt tay luyện thử sao thiếu hiệp không đọc qua một lần cho tiểu nữ nghe và khi nghe xong chúng ta cùng suy xét cân kê từng câu chữ

để phân biệt chân giả ?

Gật đầu, Tiểu Vy khen :

– Cô nương bàn như thế cũng phải !

Đợi khi biết chắc Độc Quy Pháp sẽ dẫn đến hệ quả như thế nào, việc luyện hay không luyện sau đó thật dễ quyết định !

Suốt ngày hôm đó cả Tiểu Vy lẫn Ngọc Linh đều chìm đắm trong những câu kinh văn của Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên, để mong đạt mục đích tối hậu là có nên hay không nên luyện theo tâm pháp này !

Sau cùng, khi màn đêm thật sự buông xuống, lúc Ngọc Linh có quyết định là sẽ luyện thử Độc Quy Pháp, La Thạch mới xuất hiện và lên tiếng gọi Tiểu Vy...

Chương mười chín

NGHỊCH HÀNH CHÂN KHÍ !

Như đã lên nghe mọi bàn bạc giữa Tiểu Vy và Ngọc Linh, La Thạch nói năng thật thông suốt :

- Việc luyện công cần phải được yên tĩnh ! Linh nhi có thể luyện ở ngay đây cũng được ! Còn thiếu hiệp, hãy theo ta !

Đoán biết tâm ý La Thạch muốn gì Tiểu Vy mỉm cười với Ngọc Linh :

- Lệnh bá bá nói không sai ! Toàn bộ tâm pháp cô nương đều hiểu rõ như tại hạ ! Mong cô nương chóng mã đáo thành công !

Như không muốn cả hai cứ tiếp tục trùng trĩnh vì những lời khách sáo. La Thạch vội bước đi và lôi Tiểu Vy cùng đi !

Đưa Tiểu Vy ra ngoài Loạn Thạch Ngũ Hành Trận, La Thạch chợt hỏi :

- Người hẳn phải hiểu ý tứ của ta qua hành động này ?

Tiểu Vy ngược mắt nhìn bầu trời đầy sao và thản nhiên đáp :

- Tôn giá không hề muốn tại hạ có dịp khôi phục chân lực vì sợ sau đó tại hạ sẽ không buông tha tôn giá ! Tuy nhiên, tại hạ có một lời này, thiển nghĩ không thể

không nói cho tôn giá rõ !

La Thạch gần giọng :

– Ta muốn người nói những lời nói
sâu cùng trước khi ta đưa người vào quy
môn quan !

Ác ý La Thạch đã lộ rõ, nhưng Tiểu
Vy vẫn đứng vững :

– Tại hạ biết thế nào tôn giá cũng
nảy sinh ý định này ! Vì thế, đây là điều tại
hạ muốn nói nghe hay không nghe tùy tôn
giá !

La Thạch hừ mũi :

– Người chỉ là một đứa bé chẳng có
mấy tuổi đâu, người bảo người biết ý định
của ta họa chẳng người muốn tèo ta ! Muốn
nói gì thì nói nhanh lên ! Ta còn phải qua
lại với Linh nhi nữa !

Tiểu Vy nhếch môi cười khinh bạc :

– Tôn giá muốn nghĩ như thế nào
cũng được, điều tại hạ muốn nói là : nếu
muốn giết tại hạ tốt hơn hết tôn giá hãy đợi
thêm đôi ba ngày nữa ! Nhờ lúc luyện
công, Ngọc Linh có mệnh hệ gì, một mình
tôn giá vị tất đã lo được !

– Đó là điều người muốn nói ?

– Không sai !

La Thạch sững sờ :

– Còn điều gì nữa có thể xảy đến
cho Linh nhi ?

– Độc Quy Pháp có đề xuất hai
cách luyện: Một là tự phục độc, hai là phải
luyện ở một nơi ẩn tàng nhiều độc chất !
Bản thân Ngọc Linh vốn tiềm ẩn sẵn một
loại độc, nhưng vì chưa biết chất độc đó là

đủ hay không đủ để luyện Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên nên không thể đoán điều gì sẽ xảy ra !

– Đủ thì sao ? Không đủ thì sao ?

Tiểu Vy cười lại :

– Nếu là đủ, nơi Ngọc Linh luyện công chính là Độc Nhân cốc, là nơi ẩn tàng nhiều độc chất, việc Ngọc Linh đã có sẵn độc tố trong người giờ lại nhiễm thêm chất độc ở Độc Nhân cốc kết quả như thế nào tôn giá có thể tự hiểu lấy.

La Thạch hoang mang :

– Trong Độc Nhân cốc làm gì có hơi độc ? Nếu có, sao ta không bị nhiễm ?

– Đó là Đoạn Trường Tuyệt Mệnh Thảo vốn mọc đầy ở Độc Nhân cốc ! Bình thường sẽ không có hơi độc thoát ra, nhưng

do đây là chủ ý của chủ nhân Độc Nhân cốc, rất có thể với phương cách luyện công của Ngọc Linh, hơi độc sẽ phát xạ.

– Người muốn nói Độc Nhân cốc có độc hay không là tùy thuộc vào Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên ?

– Không sai ! Tôn giá nên nhớ Độc Quy Pháp là do Độc Nhân Quỷ Y, chủ nhân Độc Nhân cốc lưu lại !

La Thạch phì cười :

– Vậy thì dễ thôi ! Ta sẽ bảo Ngọc Linh dừng luyện công ở đó ! Hơi độc sẽ không phát xạ và sẽ không ảnh hưởng đến việc khôi phục chân lực của Ngọc Linh ! Hà... Hà...

Tiểu Vy cũng cười :

– Tôn giá nghĩ cũng hay ! Nhưng

ngộ nhờ chất độc sẵn có trong người Ngọc Linh không đủ cho việc luyện công thì sao ? Như vậy, Ngọc Linh sẽ không đủ yếu tố để khôi phục chân lực ! Trái lại, có khi vì điều đó, từ việc không thể khôi phục chân nguyên rất có thể dẫn đến việc luyện công bất thành ! Hà... ! Rất dễ tẩu hỏa nhập ma đấy, tôn giá ạ !

La Thạch bàng hoàng :

– Người không dọa ta đấy chứ ?

Tiểu Vy nhún vai

– Ngay từ đầu tại hạ đã nghĩ đến điểm này ! Vì thế, tại hạ đã có lời khuyên, tôn giá đừng vội giết tại hạ !

– Hừ ! Để người sống, lúc Ngọc Linh gặp điều bất trắc, liệu người giúp được gì cho Linh nhi ?

Tiểu Vy lại nhún vai :

– Điều đó dọ chưa xảy đến nên tại hạ không thể đoán trước tại hạ sẽ giúp được gì ! Còn như tôn giá vẫn cứ muốn hạ thủ, tùy tôn giá vậy ! Tại hạ đâu còn khả năng phản kháng để chống lại ý định của tôn giá ?

La Thạch càng thêm hoang mang :

– Hừ ! Lưu người lại là ta tự chuốc họa ! Còn không lưu người lại, nhờ khi Ngọc Linh gặp chuyện như người nói, đúng là ta không biết phải lo liệu như thế nào !

Cảm thấy La Thạch đã giao động, Tiểu Vy chột bảo :

– Trong một hai ngày. Nếu có gì bất trắc tất sẽ xuất hiện ! Và trong thời gian đó, tại hạ dù có thần thông quảng đại vẫn

không thể khôi phục trọn vẹn chân nguyên ! Tôn giá một khi đã yên tâm về Ngọc Linh có muốn giết tại hạ cũng đâu muộn !

Lời của Tiểu Vy khiến La Thạch chột hồn hớ :

– Không sai ! Dù có phải chờ đợi đến măm bảy ngày, sau đó ta có giết người cũng không muộn thật ! Hay lắm ! Người đã gợi cho ta một ý thật hay !

Ngờ La Thạch đã tán đồng và bản thân có nhiều hi vọng khôi phục chân nguyên nếu có đủ thời gian để luyện Độc Quy Pháp, Tiểu Vy lên tiếng thúc dục :

– Nãy giờ vẫn chưa xem **lại** Ngọc Linh, nếu tôn giá chấp thuận **để** xuất của tại hạ sao không **hạ** tại hạ vào ngay bây giờ ?

La Thạch mỉm cười :

– Đường nhiên ta phải để người cùng vào với Ngọc Linh ! Nhưng để sau này khỏi ân hận, ta tạm thời khuất tất người vậy !

Tiểu Vy ngơ ngác :

– Khuất tất tại hạ ? Nghĩa là...

Song thủ của La Thạch chột khoa lên và lập tức một vài yếu huyết của Tiểu Vy đã bị La Thạch chế trụ !

Sau đó, Tiểu Vy nghe La Thạch nói lời đặc ý :

– Bằng cách này ta có thể lưu người lại mà không sợ người luyện theo Độc Quy Pháp để tự khôi phục chân nguyên ! Ha... Ha... ! Với cấm chế của ta, người có muốn luyện cũng không luyện được ! Đi nào !

Ha... Ha...

Tiểu Vy tức giận đến trợn ngược hai mắt. La Thạch nói đúng, một khi Tiểu Vy bị chế trụ vào những yếu huyệt việc luyện công dù theo tâm pháp nào cũng, kể như bất thành ! Vì khi kinh mạch không thông suốt, dù Độc Quy Pháp có tác dụng dẫn nguyên như thế nào đi nữa cũng không thể dẫn qua những yếu huyệt đã bị chế trụ.

Tiểu Vy không thể không rít lên những lời căm hờn :

- Thủ đoạn quả ác độc ! Đến lúc nào đó nếu Tiểu Vy ta may mắn thoát nạn tai. Ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần !

La Thạch quá đắc ý vẫn thản nhiên đưa Tiểu Vy quay lại Độc Nhân cốc, không

lưu tâm đến tính danh do Tiểu Vy vừa tự xưng ! Và dù có lưu tâm đi nữa, liệu La Thạch có nhận ra Tiểu Vy bây giờ chính là Tiểu Vy của tám năm về trước không ?

*

*

*

Sau hơn hai ngày phải chịu ngồi nhìn Tượng Ngọc Linh tọa công càng lúc càng có kết quả, và cũng là hai ngày mỗi mòn chờ Triết Toàn Thu quay lại nhưng không thấy, Tiểu Vy thật sự nao núng !

Phải chi Ngọc Linh luyện công không có kết quả, Tiểu Vy có thể nhận cơ hội tự nghĩ cách đào thoát ! Đằng này, điều đó không xảy đến !

Phải chi có mặt Triết Toàn Thu vào

lúc này, người ân oán phân minh như họ Triết quyết không để Tiểu Vy bị La Thạch hãm hại. Rất tiếc, như La Thạch đã nói, Tiểu Vy thì tìm đến đây còn họ Triết cứ lo kiếm tìm ở những nơi không đáng phải tìm !

Một ngày mới lại đến, là ngày thứ ba kể từ lúc Ngọc Linh tọa công. Tiểu Vy nơm nớp lo sợ không biết La Thạch sẽ xuất hiện lúc nào và sẽ hạ thủ vào lúc nào !

Đang lúc lo sợ như vậy, Tiểu Vy hoang mang khi nghe chính La Thạch kêu lên ở phía xa :

– Ôi chao ! Đường như Độc Nhân cốc đã phát xạ chất độc! Sao ta cảm thấy khó chịu thế này ?

Không cần ngẫm nghĩ lâu, Tiểu Vy

cũng biết chuyện gì đang xảy ra ! Và càng biết, Tiểu Vy càng pháp phồng lo sợ !

Đưa mắt nhìn Ngọc Linh, thấy nàng vẫn an tượng tọa công. Tiểu Vy biết do tâm pháp Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên đang khiến mọi chất độc từ Đoàn Trường Tuyết Mệnh Thảo phải phát tán ! Điều này nếu hiện giờ là có lợi cho Ngọc Linh thì phải là bất lợi cho bất kỳ ai xuất hiện tại Độc Nhân cốc vào lúc này !

La Thạch đang ở cách đó khá xa vẫn bị ảnh hưởng, đó là một minh chứng !

Còn bản thân Tiểu Vy thì đang tọa vị tại chính Độc Nhân cốc, mức độ ảnh hưởng có thể nói là gấp vạn lần so với La Thạch !

Tiểu Vy kêu thầm :

"Toàn bộ chân nguyên nội lực của ta đều bị thất tán, chứng tỏ mọi diệu dụng của Cửu Diệp Thảo quả điều cạn kiệt ! Nếu lúc này ta bị nhiễm độc, tính mạng của ta không lẽ đã đến lúc tận cùng ? Chao ôi ! Ta không thể chết như thế này "

Quá bất loạn Tiểu Vy bất chấp chân nguyên không còn, cũng không lý gì đến những yếu huyết đang bị La Thạch chế trụ, theo bản năng cầu sinh, Tiểu Vy lập tức bế khí và âm thầm vận khởi chân nguyên như muốn đưa chân khí lên bảo hộ nguồn mạch!

Chỉ là những hành vi càn quấy, không có lấy một tia hy vọng, thế nhưng từ đan điền của Tiểu Vy bất ngờ xuất hiện một tia nhiệt khí cực nhỏ !

Phát hiện điều này, Tiểu Vy lập tức khắp khởi mừng với ý nghĩ :

"Hóa ra võ công của ta chưa bị thất tán hoàn toàn ! Ta vẫn còn hy vọng ! Ta thật sự vẫn còn hy vọng !"

Vì quá mừng cùng với việc vận khởi chân nguyên, Tiểu Vy vội thổ nạp theo tâm pháp U Minh Thập Cảnh Công !

Đã thổ nạp tất phải thở ra hít vào ! Bình thường sẽ là thở ra chọc khí và khi hít vào sẽ là hít thanh khí ! Tiểu Vy quên mất ở Độc Nhân cốc hiện giờ đang có đầy những độc khí đang phát tán !

Vừa hít vào, Tiểu Vy có những cảm nhận toàn thân ngầy ngất thấy hoa đầu ù tai.

Cả kinh, Tiểu Vy lập tức bế khí và

dừng ngay việc dẫn lưu chân nguyên theo tâm pháp U Minh Thập Cảnh Công!

Thế nhưng, chẳng hiểu lý do tại sao luồng nhiệt khí vừa xuất hiện ở đan điền vốn chỉ là một tia nhỏ giờ trở nên cả một luồng nhiệt khí xông lên hừng hực! Vì vậy việc Tiểu Vy ngưng dẫn lưu chân nguyên kể như vô dụng!

Luồng nhiệt khí nọ theo đà bộc phát, cứ cuộn cuộn xông qua hết yếu huyết này đến yếu huyết khác, khiến Tiểu Vy có muốn ngăn lại cũng không được!

Không những thế, luồng nhiệt khí càng lúc càng xuất hiện nhiều bắt đầu xung phá những yếu huyết đã bị La Thạch chế trụ!

Do không người điều động, luồng

nhiệt khí không những không vượt qua những trở ngại đó mà còn quay trở lại ngăn lối tiến lên của số nhiệt khí xuất hiện sau!

Điều này khiến cho cơ thể của Tiểu Vy ở ngay nơi bị nghiền phải đau nhức tột cùng!

Sự đau nhức làm cho Tiểu Vy phải xuất hạn và da thịt bắt đầu ửng đỏ lên một cách kỳ dị!

Không chịu đựng được nữa, Tiểu Vy buộc phải mở miệng và bắt đầu thổ nạp, bất chấp những độc khí quanh đó được dịp tới xâm nhập vào người!

Quái lạ! Một điều quái lạ chưa từng có! Tiểu Vy càng nạp vào nhiều độc khí chừng nào thì luồng nhiệt khí ở đan điền càng xuất hiện nhiều chừng đó!

Chúng xuất hiện quá nhiều khiến việc dẫn lưu đến chỗ tắc nghẽn càng bị dồn ứ !

Sự dồn ứ này làm cho Tiểu Vy có cảm nhận thân thể như bị chia thành hai phần. Một phần do chứa đầy nhiệt khí phải nóng đến cháy da cháy thịt ! Phần còn lại vì luồng nhiệt khí chưa thể xông qua nên phải chịu nhiều đau đớn không thể tả !

Với cảm nhận này, Tiểu Vy bắt đầu thở hổn hển từ lúc nào không hay !

Tiếng thở hổn hển càng lúc càng lớn khiến Ngọc Linh đang tọa công cũng phải giạt mình bưng tỉnh !

Ngọc Linh ngỡ mấy ngày qua Tiểu Vy cũng vận dụng Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên như nòng và đang gặp điều bất

trắc nên lo lắng hỏi :

- Thiếu hiệp làm sao rồi ? Bị chân khí nghịch hành ư ?

Vẫn nghe rõ từng âm thanh của Ngọc Linh, Tiểu Vy có kềm lại nhịp thở hổn hển để lên tiếng.

- Tại hạ...

Việc kềm lại nhịp thở khiến sự tắc nghẽn bị dâng lên đến đỉnh điểm !

Và

"Bung..."

Tiểu Vy nghe trong đầu như có tiếng nổ khi chỗ tắc nghẽn vì lên đến đỉnh điểm phải bị luồng nhiệt khí ào đến xông qua !

Tiểu Vy thở phào :

- A... A... ! Tại hạ ổn rồi ! Còn cô

nuơng, hầy...

Tiểu Vy chỉ nói được đến đây, nhịp hô hấp bỗng trở nên dồn dập như lúc mới rồi !

Đó là do luồng nhiệt khí vừa xông qua chỗ tắc nghẽn này lại gặp phải chỗ tắc nghẽn kế tiếp ! La Thạch đầu chỉ chế trụ một yếu huyết mà thôi ! Có đến bốn yếu huyết như thế !

Biết hiện tượng gì sắp xảy ra, Tiểu Vy đành nhìn Ngọc Linh đang giữ sắc mặt lo sợ và lắc đầu tự kềm hãm nhịp thở hỗn hển để giúp luồng nhiệt khí xung phá chỗ tắc nghẽn thứ hai.

"Bung... "

Vẫn như khi nãy, cùng với một tiếng nổ ở đâu đó bên trong đầu, chỗ yếu

huyết thứ hai bị chế trụ lập tức được giải khai !

Tiểu Vy nghe Ngọc Linh kêu :

- Thiếu hiệp hầy, nhìn lại thiếu hiệp kia ! Toàn thân sao lại đổ lạng lên như vậy ?

Tiểu Vy nhìn xuống tay, xuống chân ! Ngọc Linh nói đúng, da thịt của Tiểu Vy đang ửng đỏ thật kỳ dị !

Từ cho đó là do luồng nhiệt khí bị mấy lần tắc nghẽn phải sinh ra hiện tượng này. Tiểu Vy lên tiếng trấn an Ngọc Linh :

- Còn hai yếu huyết nữa bị chế trụ ! Một khi tại hạ tự giải khai tất cả, hiện tượng này sẽ...

Tiểu Vy lại phải dừng lời vì luồng nhiệt khí bắt đầu gặp phải chỗ tắc nghẽn

thứ ba !

Tiểu Vy thở hổn hển...

Kèm nhịp thở, Tiểu Vy chờ kết quả

"Bung..."

Chỗ tắc nghẽn bị xung phá !

Tiểu Vy thở phào, nói tiếp :

- A... A... ! Hiện tượng này sẽ không còn nữa !

Ngọc Linh ngậy người nhìn Tiểu Vy :

- Người của thiếu hiệp càng lúc càng đỏ, hiện tượng này phải là do chân khí nghịch hành !

Tiểu Vy mỉm cười nhưng lại mỉm cười như mếu, do luồng nhiệt khí bắt đầu đi đến chỗ ứ nghẽn cuối cùng !

Sự nóng cháy da cháy thịt vẫn tồn tại ! Sự đau nhức ở phần cơ thể còn lại vẫn hiện hữu. Tiểu Vy tự trấn an điều đó sẽ qua đi nếu chỗ yếu nghẽn cuối cùng này được khai thông xung phá !

Tiểu Vy bắt đầu tự thúc đẩy chân lực, giúp việc xung phá mau có kết quả !

"Bung..."

Chỗ ứ nghẽn bị xung phá !

Và

- Ôi chao ! Sao khắp người lại nóng thế này ? Ồi... ! Nóng đến chết mất ! Ta nóng đến chết mất !

Vùng dậy thật nhanh, Tiểu Vy lao đi vùn vụt với toàn thân da thịt đều đỏ như lửa.

Tiểu Vy lao đi bất kể phương

hướng.

Ào... Ào...

Gặp Loạn Thạch Ngũ Hành Trận với nhiều ảo giác xuất hiện, Tiểu Vy vẫn còn một chút linh trí để biết có điều bất ổn nếu không mau chóng thoát trận !

Cố kềm lại ý tưởng chỉ muốn lao đi, Tiểu Vy tìm cách xuất trận !

Vừa lao thoát gặp phải tảng đá ngang đường, đang trong tâm trạng hức bối khó chịu, Tiểu Vy tận lực phát kinh vào tảng đá.

Bùng !

Rào... Rào...

Tảng đá vỡ vụn !

Và do tảng đá là điểm khởi đầu của trận thế loạn thạch, bị Tiểu Vy phát kinh

phá vỡ, trận thế lập tức được khai thông !

Ngọc Linh lại nhìn thấy Tiểu Vy bèn kêu lên.

— Nếu không chịu đựng được nữa, thiếu hiệp hãy mau tìm chỗ nào có nước thật lạnh mà ngâm vào !

Hai chữ thật lạnh lập tức gợi nhớ cho Tiểu Vy một địa điểm !

Với ý nghĩ này, cho dù Tiểu Vy vừa nhìn thấy La Thạch đang ngồi nép mình ở một góc, Tiểu Vy vẫn phải buông tha !

Tiểu Vy phải lo tự cứu bản thân !

Tiểu Vy quăng mình lao đi thật nhanh !

Vút !

Biết không thể nào đuổi kịp, Ngọc Linh chỉ nhìn theo và lẩm bẩm :

– Cầu trời khẩn phật hãy thương và độ trì cho y ! Y là người tốt, đừng để y phải uống mạng.

Ngọc Linh vừa dứt lời, có một thanh âm chột vang lên :

– Ngọc Linh ! Diệt nữ vừa bảo ai là hảo nhân tâm ? Đừng để ai phải uống mạng ?

Quay đầu nhìn người vừa hỏi, Ngọc Linh òa khóc :

– Sao thất thúc đến bây giờ mới quay về ? Y gặp nguy đến tính mạng rồi còn gì ! Sao thất thúc thức về chậm như vậy ?

Triết Toàn Thu ngơ ngác nhìn Ngọc Linh :

– Y là ai ? Tại sao phải nguy đến

tính mạng ?

Ngọc Linh nức nở :

– Y là U Minh Lãnh Sát !

Triết Toàn Thu giật mình :

– Là y ? Y đến đây từ bao giờ ? Y có chỉ điểm cho diệt nữ Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên không ? Và tại sao y lại phải nguy đến tính mạng ?

Tưởng Ngọc Linh vì nhớ lại thân hình đổ đến kinh người của Tiểu Vy và càng đổ lệ chan hòa, nên không thể đáp !

Chợt nhìn thấy La Thạch cho đến giờ vẫn ngồi im, Triết Toàn Thu kinh ngạc :

– Chuyện gì đã xảy ra, tam huynh ? Sao thấy đệ quay về, tam huynh vẫn như người mất hồn vậy ?

La Thạch cứ ngơ ngơ ngác ngác

nhìn mãi vào tảng đá đã bị Tiểu Vy quất vỡ !

Phải một lúc lâu, La Thạch mới lẩm bẩm thành lời :

– Thân công này làm sao tiểu tử luyện được ? Làm sao y luyện được ?

Hỏi là cần nghe đáp, Triết Toàn Thu phải thất vọng khi nhìn thấy Ngọc Linh thì cứ mãi khóc, còn La Thạch thì cứ lẩm bẩm những lời đầu đầu !

Tức bực, Triết Toàn Thu quát :

– Chuyện gì thế này ? Cả hai đã phát cuồng rồi sao ?

Triết Toàn Thu phản nộ, đó là điều phi lý theo cảm nghĩ của La Thạch ! Bởi do La Thạch cũng giận dữ quá tháo :

– Thất đệ bảo ai phát cuồng ? Là La

Thạch này phát cuồng hay là thất đệ ? Hừ ! Huynh đệ lâu ngày không gặp, trong khi ta và những huynh đệ khác nghĩ thất đệ đã ra người thiên cổ thì thất đệ lại ung dung tìm một nơi ẩn cư để ngày ngày luyện công phu Kim Long ! Ta nghĩ, đó là thất đệ vì muốn báo thù cho Bang chủ, muốn khôi phục và phát dương quang đại Kim Long Bang, ta có ý mừng ! Thế nhưng, điều gì đã xảy ra nào ? Ta và thất đệ chưa một lời dò hỏi xem huynh đệ bốn bang hiện như thế nào, ai còn sống và ai đã chết, thất đệ sau khi an trí ta ở đây đã vội vã đi tìm một tên tiểu tử... À... À... Là một kẻ khoác lác, một gã hạ lưu và chính gã đã vũ nhục ta, đã làm cho Tường Thanh tứ đệ phải lọt vào tay Thiên Mạ Giáo ! Thất đệ... Thất đệ...

A... A..., thất vọng làm ta quá thất vọng !

Được trút hết những lời bức dọc trong người, La Thạch càng nói càng lớn tiếng ! Và sau cùng, với ý nghĩ Triết Toàn Thu sẽ không có cách nào biện bạch, La Thạch càng càng nét mặt, nhìn Triết Toàn Thu đầy đắc ý !

Trong khi Triết Toàn Thu không kịp lên tiếng, hoặc như sự đắc ý của La Thạch là họ Triết không thể biện bạch, Tưởng Ngọc Linh ở cạnh đó chợt ngừng khóc và hỏi La Thạch :

- Hóa ra La bá bá vẫn oán hận y ?
La bá bá hận vì y đã có lần đã bại bá bá ?
Và lần này vì biết y đã thất tán công phu chính bá bá đã cưỡng ép y giao Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên cho diệt nhi ? Và cũng

chính bá bá đã khống chế nhiều yếu huyệt của y khiến y lâm cảnh chân khí nghịch hành, phải bỏ chạy như người cuồng trí ?

Đang đắc ý, những lời hàm ý buộc tội của Ngọc Linh chỉ khiến La Thạch bực lõ tất cả :

- Ta đã làm như thế thì sao ?
Phường hạ lưu như y nếu để khôi phục công lực, trước sau gì vô lâm Trung Nguyên cũng phải thất điên bát đảo vì y ! Y bị nghịch hành chân khí cũng tốt ! Và y có chết cũng tốt hơn !

Triết Toàn Thu biến sắc và bất ngờ động nộ lời đình :

- Là tam huỳnh đã gây ra những chuyện này ? Tam huỳnh có biết đệ đang bỏ sức tìm y không ? Tam huỳnh có biết đệ

tìm y để làm gì không ? A... ! Để tìm y vì nguyên do gì, tam huynh vì chưa biết nên đệ không thể trách ! Nhưng đúng lý ra, chính tam huynh đã biết đệ đang tìm y thì những hành vi như vậy dù tam huynh có muốn làm cũng phải nên lại và chờ đến khi đệ quay về mới phải ! Đáng này... Chao ôi ! Tam huynh đã gây ra chuyện tây trời rồi ! Và những lầm lẫn này sẽ khiến tam huynh phải ân hận suốt đời. Tam huynh có biết không ?

La Thạch vì đã trút hết mọi giận dữ mọi bực tức nên lần này trước phản ứng quá quyết liệt có phần quá đáng của Triết Toàn Thu, La Thạch có phần ngỡ ngàng.

– Triết thất đệ làm sao rồi ? Một thư sinh luôn có thái độ ôn nhu hòa nhã được

mệnh danh là Bất Thịnh-Nộ Thư Sinh Triết Toàn Thu bây giờ đã thay đổi đến thế này sao ? Chúng ta chỉ xa cách độ mười năm, thất đệ sao lại thay đổi đến thế này ?

Triết Toàn Thu hầu như bị suy sụp, chùng người xuống với giọng nói thật thê lương :

– Tam huynh cũng nhận thấy đệ thay đổi ? Đệ không thay đổi sao được nếu tam huynh biết đệ đã mục kích những cảnh tượng như thế nào ! Ha... Ha... ! Đa tạ tam huynh đã khéo nhắc lại ngoại hiệu của đệ ! Nhưng tam huynh ơi ! Đệ không thể cứ bất thịnh nộ được nữa ! Đệ không còn là đệ nữa, từ khi đệ nhìn thấy cách thâm tử của Bang chủ bốn bang !

La Thạch giật mình :

– Thất đệ bảo sao ? Lúc Bang chủ bị lão thất phu Bạch Phát Tôn, Giả dùng kế hạ tiện hất bay xuống vực, chẳng phải thất đệ và huynh đệ bốn bang cùng nhìn thấy sao ? Tại sao bây giờ thất đệ lại bảo là đã nhìn thấy cách Bang chủ thăm tử ? Người đã chết rồi còn cách thăm tử nào khác chứ ?

Triết Toàn Thu lắc đầu và thở dài :

– Lần đó Bang chủ chỉ rơi xuống vực, không phải đã chết như chúng ta ngộ nhận ! Bang chủ...

La Thạch thật nóng vội :

– Bang chủ không chết ? Thật ư ? Sao thất đệ biết ? Và tại sao đến lúc này thất đệ mới cho ta hay ? Mười năm qua sao thất đệ không tìm bọn ta ? Sao thất đệ phải

giữ kín đến lúc này ?

Triết Toàn Thu cười thật đau khổ :

– Những gì đệ hành động toàn theo di mệnh lúc lâm chung của Bang chủ ! Có nhiều điều đệ rất muốn nói nhưng không thể thổ lộ ! Kể cả việc đệ phải bỏ công đi tìm vị tiểu huynh đệ kia, kẻ vừa bị tam huynh gây một thảm cảnh khó thể chuộc nổi !

La Thạch càng lúc càng nóng nảy :

– Vậy còn chờ gì nữa thất đệ không nói tất cả cho ta nghe ? Bang chủ sau đó tại sao phải chết ? Bang chủ đã di mệnh những gì ? Có liên quan gì đến tiểu tử kia mà thất đệ phải tìm ?

Triết Toàn Thu thật sự bi thương và tuyệt vọng :

– Tất cả đều đã quá muộn ! Nói ngay bây giờ hoặc để sau này hãy nói, liệu có làm thay đổi được cục diện không ? Điều đệ muốn thực hiện ngay lúc này là làm sao tìm vị tiểu huynh đệ kia càng nhanh càng tốt ! Chúng ta không thể không tìm y !

La Thạch bực dọc đi qua đi lại, tỏ ý không hài lòng vì sự diễn triển chậm giải thích tất cả của Triết Toàn Thu ! La Thạch lâu bầu trong miệng :

– Lại phải tìm y ! Hừ ! Y chạy đi như kẻ phát cuồng, chứng tỏ hành vi của y là do chân khí nghịch hành càng lúc càng phát tác có ai biết y chạy đến phương trời nào mà tìm chứ ?

Tưởng Ngọc Linh chợt lên tiếng nói

xen vào :

– Diệt nhi có bảo y nếu không thể chịu đựng sự nóng bức hãy tìm một nơi nào có nguồn suối thật lạnh để ngâm mình vào ! Tam bá bá và thất thúc thúc liệu có biết nơi nào ở gần đây có nguồn suối lạnh như vậy không ?

Triết Toàn Thu hoang mang :

– Một nguồn suối lạnh à ? Quanh nơi này làm gì có một nơi như vậy ? Y chạy đi đâu kìa ?

Nhận thấy họ Triết vẫn quan tâm và vẫn cứ muốn tìm Tiểu Vy cho bằng được, La Thạch vì không quen địa hình nơi này nên lại tiếp tục lâu bầu :

– Đến thất đệ là người quá thông thuộc địa hình chốn này còn không biết

phải tìm y ở đâu, thất đệ hỏi như thế có khác nào muốn đánh đổ La Thạch ta ? Hừ !

Tướng Ngọc Linh tỏ ra kinh ngạc :

– Phải thông thuộc địa hình ? Đúng rồi ! Vừa nghe diệt nhị nói xong không những y vội vã bỏ chạy mà còn tỏ vẻ mừng rỡ như đã nghĩ được một nơi nào đó !

Quay sang Triết Toàn Thu, Tướng Ngọc Linh bồn chồn lo lắng :

– Thất thúc thúc nhớ kỹ xem, có khi nào ở gần đây có một nơi như vậy mà thất thúc thúc không kịp nhớ đến không ?

Triết Toàn Thu cười khổ :

– Nếu nói đến việc thông thuộc địa hình, y là người được thất thúc thúc đưa đường dẫn lối ! Y đâu thể nghĩ đến một nơi nào đó mà thất thúc thúc hoàn toàn không

thể biết ?

La Thạch sau một lúc lâu bâu, sự bực dọc liền trở lại ! La Thạch hậm hực hỏi như trách Triết Toàn Thu :

– Vậy thất đệ giải thích thế nào về vẻ mặt vui mừng của tiểu tử như Ngọc Linh vừa nói ?

Triết Toàn Thu trầm ngâm :

– Y vui mừng chứng tỏ y đã nghĩ đến một địa điểm nào đó mà y biết chắc có thể giúp được y, Ngọc Linh nhận định không sai !

Tỏ ra đắc ý, La Thạch bật cười :

– Chứng tỏ rằng người thông thuộc địa hình ở đây chính là y, không phải thất đệ !

Triết Toàn Thu lắc đầu quả quyết :

– Tuyệt nhiên không thể có vấn đề này ! Nơi y chợt nghĩ đến, theo đệ, không những không ở gần đây mà còn phải là nơi y đã từng đến, từng ở và từng thông thuộc địa hình !

Tưởng Ngọc Linh bật kêu :

– Y là U Minh Lãnh Sát, là truyền nhân của U Minh Thần Cơ ! Có khi nào nơi y muốn tìm đến lúc này chính là U Minh Thất ?

Triết Toàn Thu gật đầu :

– Không sai ! Công phu của y thuộc âm hàn ! Y bị nóng bức toàn thân, nơi phải tìm đến chính là U Minh Thất !

Tưởng Ngọc Linh chợt ỉu sù nét mặt :

– Nhưng U Minh Thất tọa lạc nơi

nào, chúng ta không biết thì làm sao tìm được y ?

Họ Triết ngờ ngác :

– Phải rồi ! Trên giang hồ nào có ai biết U Minh Thất ở đâu ?

La Thạch đến lúc này bỗng dưng mở miệng nói lạnh tanh :

– Ta biết !

Triết Toàn Thu kinh ngạc :

– Tam huynh biết ? Thật ư ? Ở đâu ?

Ngọc Linh cũng hỏi :

– Là ở nơi nào, tam bá bá ?

La Thạch tự mình gật đầu với chính mình :

– Tình cờ ta có nghe y tự xưng là Tiểu Vy ! Ta chợt nhớ đến một đứa bé cũng được gọi là Tiểu Vy suýt bị ta lấy mạng vào

tám năm về trước ! Hừ ! Càng nghĩ ta càng tin chắc đứa bé năm nào chính là y ! Và như thế, nơi ta đã gặp y chính là nơi y vốn quen thuộc địa hình, đồng thời, rất có thể đó cũng là nơi y tìm được di học của U Minh Thần Cơ ! U Minh Thất chắc phải ở đâu quanh đó !

Ngọc Linh mừng rỡ :

– Có lẽ lần này tam bá bá nói đúng ! Là địa phương nào tam bá bá ?

Trong lúc cả La Thạch và Ngọc Linh đều lấy làm mừng vì có thể tìm biết được nơi Tiểu Vy đang đi đến, Triết Toàn Thu chẳng hiểu sao lại cứ lẩm bẩm và nói lẩm nhảm một mình :

– Tiểu Vy ? Sao lại là Tiểu Vy ?

Không ai quan tâm đến thái độ của

họ Triết. La Thạch thần nhiên đáp lời Ngọc Linh :

– Đó là Phụng Vỹ Sơn !

Ba chữ Phụng Vỹ Sơn không chỉ lọt vào tai Ngọc Linh mà còn lọt tít vào trong tiềm thức sâu thẳm của Triết Toàn Thu nữa !

Triết Toàn Thu bỗng kêu :

– Phụng Vỹ Sơn ? Đúng rồi ! Đúng là nơi đó rồi ! Ha... Ha...

Đang cười, họ Triết bỗng ngưng ngang và lại lẩm bẩm :

– Vỹ ? Là Vỹ mới đúng, sao lại là Vy ? Vy – Vy ?... Vỹ – Vy ?...

La Thạch bực bội :

– Là Vỹ hay là Vy, điều đó thì có liên quan gì đến chuyện này ?

Ngọc Linh do không biết Triết thất thức đang nghĩ điều gì nên cổ phần nôn nóng, hối thúc họ Triết :

— Vỹ và Vy là hai từ đồng âm, thất thức thức lo nghĩ làm gì cho thêm phiền não ? Chẳng phải thất thức thức đang muốn tìm gặp y hay sao ? Đã biết là Phụng Vỹ Sơn, sao thất thức thức không đi ngay mà còn chần chừ ?

Mỉm cười, họ Triết chợt gạt đầu :

— Phải rồi ! Chúng chỉ là hai từ đồng âm, ta không nên lo nghĩ, tự chuốc lấy phiền não ! Đi đến Phụng Vỹ Sơn à ? Đi thì đi ! Nào !

Họ lập tức bỏ đi...

Chương hai mươi

KIM LONG CHÂU VÀ PHỤNG NHÂN PHONG

Theo sự chỉ điểm của Tiểu Vy, Toàn Cơ bắt đầu đặt chân đến một thạch động rộng lớn !

Ánh dương quang dù vẫn phản phất đưa ánh sáng vào nhưng do lòng thạch động có rải rác nhiều phiến đá to nằm ngổn ngang khiến ánh sáng ít nhiều bị cản lại nên thạch động phải âm u lạ.

Đã biết trước điều này, Toàn Cơ

không những không lo ngại mà còn xăm xăm tiến bước !

Toàn Cơ đi đến gần cuối thạch động mới phát hiện một ngách đá nhỏ ẩn sâu vào lòng núi như Tiểu Vy điểm chỉ !

Từ ngách đá có những luồng hơi mát lạnh đưa ra, cho Toàn Cơ biết đó chính là lối dẫn đến U Minh Thất !

Như lời đề tỉnh của Tiểu Vy, Toàn Cơ bắt đầu vận dụng U Minh Thập Cảnh Công mà suốt đường đi Toàn Cơ đã nhắm đến thuộc và đã luyện được đúng một thành !

Đã có U Minh Thập Cảnh Công ngăn ngừa hàn khí, Toàn Cơ thần nhiên đi vào ngách đá !

Vừa lọt vào trong, do ánh sáng không thể chiếu rọi vào, Toàn Cơ lập tức

mường tượng ra cảnh quang tối như hũ nút, đúng với những gì Tiểu Vy đã kể !

Với tâm trạng nôn nao của một người lần đầu tiên tìm được lối quay về cố hương, Toàn Cơ thấp thỏm những mong sao cho chóng đến U Minh Thất !

Toàn Cơ có mong muốn này không phải vì sở học U Minh có ở U Minh Thất ! Ngược lại, đó là vì Toàn Cơ biết sắp đến được nơi mẫu thân từng lưu ngụ, từng luyện công để sau này nổi danh là U Minh Thần Cơ ! Và cũng là nơi yên nghỉ muôn đời của đấng sinh thành Toàn Cơ !

Toàn Cơ bồi hồi là lẽ tự nhiên !

Và cũng là điều hoàn toàn tự nhiên nếu như Toàn Cơ vì quá bồi hồi nên mất hết sự cảnh giác phòng bị !

Vào một lúc như thế, Toàn Cơ chơi nghe một tiếng cười âm hiểm :

– Ha... Ha... ! Là người tự tìm chết, chớ trách ta độc ác !

Viu...

Quá bất ngờ, Toàn Cơ chỉ chớ thể quát lên một tiếng :

– Diệp Vân, người...

Phập !

Đầu vai hữu của Toàn Cơ vụt đau nhói.

Điều đó khiến kẻ ăn oán phải nổi giận :

– Không ngờ người may mắn đến vậy, thoát được Tản Nguyên Chỉ của ta ! Toàn Cơ ! Đờ !

Vút !

Một bóng nhân ảnh từ trong lao ra với khí thế thật mãnh liệt !

Cùng với sự xuất hiện này, kẻ lao ra cũng quật một kinh vào Toàn Cơ.

Ào...

Toàn Cơ không thể cử động hữu thủ do vừa bị Tản Nguyên Chỉ xuyên thủng đầu vai. Vội dụng tả kinh, Toàn Cơ quát :

– Diệp Vân phản đồ ! Tội người trá tử, kháng lệnh chưởng môn. Ta phải vì thanh danh bốn phái xử trị người ! Đờ !

Vù...

Ầm !!

Diệp Vân tuy có thân phận là Tiểu sư thúc của Toàn Cơ nhưng công phu bản lãnh sao thể bằng Toàn Cơ vốn được Vô Đang Nhị Tú cùng đào luyện !

Do đó, sau tiếng chấn kinh, Diệp Vân phải bị chấn lùi !

Y giận dữ, bắt đầu tận lực sở học :

– Không ngờ bọn Nhị Tú thói tha đã truyền toàn bộ y bát cho người ! Nếu ta không giết được người chẳng khác nào sẽ giao Vô Đang phái cho một kẻ có xuất thân hèn hạ không ra gì ? Đỡ !

Vù...

Phát hiện chưởng lực của Diệp Vân lần này mang theo một luồng nhu kinh thập phần kỳ lạ, Toàn Cơ nghi ngờ :

– Phải chăng đây là công phu có xuất xứ từ Thượng Thanh Bảo Điển ? Một phần đồ như người có tư cách gì luyện công phu này ? Đỡ !

Ào...

Ầm !

Lại bị kém thế, Diệp Vân quát ầm

lện :

– Nếu ta không đủ tư cách không lẽ người lại có ? Người có biết thân phụ người là ai không ? Xem chiêu !

Ao...

Toàn Cơ động nộ :

– Phụ thân ta là ai, điều đó không hề ngăn cản ta thanh lý môn hộ ! Xem chiêu !

Vù...

Ầm !!

Phát hiện Toàn Cơ đang động nộ, phạm vào điều cấm kỵ khi phải giao đấu, Diệp Vân nhân đó cùng nghĩ cách khích nộ Toàn Cơ :

– Người muốn thanh lý môn hộ thì hãy làm sáng tỏ thân thế của người đã ! Người có biết phụ thân người chỉ là một kẻ quen thói phong lưu ong bướm không ?

Người có biết mẫu thân người chỉ là một trong những trò đùa tình ái của phụ thân người không ? Hạng có xuất thân như người nên chết thì hơn ! Đỡ !

Vũ...

Toàn Cơ quát tháo âm ỉ :

— Phụ thân ta nếu có hành động như vậy chẳng qua là bị hạng bỉ ổi như người xúi bẩy ! Diệp Vân ! Tội của người đáng phải chết trăm lần ! Đỡ !

Ào...

Âm !!

Diệp Vân lão đảo và phải lạnh giọng quát :

— Ai nói cho người biết điều đó ? Là Nhị Tú phải không ? Vậy, đừng trách ta dùng thủ đoạn ! Xem đây !

Vũ...

Viu...

Ấn ước trong chưởng lực của Diệp Vân có tiếng rít của một ngọn chỉ kình !

Nhận ra đó là Tân Nguyên Chỉ, Toàn Cơ giận dữ thét :

— Người đúng là hạng phản bội sư môn, dám tiếp thọ võ công không phải của Vô Đang ! Người lại còn dùng công phu này ám toán Nhị Tú, vốn là nhị vị sư huynh của người ! Người phải chết !

Toàn Cơ dù bị vết thương ở đầu vai làm ẽ ảm hết nửa người nhưng xem ra thân pháp vẫn linh hoạt ! Vừa nhảy tránh chỉ lực Tân Nguyên của Diệp Vân, Toàn Cơ vừa tìm cách quật vào đối phương một kình tận lực bình sinh.

– Đỡ !

Vù...

Ầm !!

Bị trúng kinh, Diệp Vân nhanh tốc đảo người, tránh không cho Toàn Cơ nhân cơ hội tiếp tục công kích !

Vút !

Toàn Cơ bám theo :

– Học được Tân Nguyên Chỉ của Tuyết Sơn công tử, người tưởng người vinh dự lắm sao ? Đỡ !

Vù...

Bị truy đuổi và bị Toàn Cơ xuất lực truy kích, Diệp Vân bất ngờ mộp người xuống và từ dưới đấy thốc lên một chuồng :

– Ta không cần vinh dự, cũng chẳng cần thanh danh. Giết được người, đủ

làm ta mãn nguyện rồi ! Đỡ !

Ào...

Ầm !!

Tư thế xuất kinh của Diệp Vân tuy mệt hạng nhưng lại có lợi thế là y có thể tiếp tục xuất lực thật nhanh ngay khi vang lên tiếng chấn kinh !

Y đứng bật lên và lập tức phát xạ hai tia chỉ lực :

– Trúng ! Trúng !

Viu...

Viu...

Không lường trước mưu mô hèn hạ của Diệp Vân, để tự cứu, Toàn Cơ phải tung người, nhảy lùi thật sâu vào bên trong !

Vút !

Được dịp, Diệp Vân liền đuổi theo

bén gót :

– Chạy đi đâu ! Người phải chết như đúng lý người đã chết từ ba mươi năm trước ! Đờ !

Vù... Toàn Cơ cảm thấy nghi ngờ khi nghe Diệp Vân thốt lên câu này !

Vừa xuất lực hoàn thủ, Toàn Cơ vừa dò hỏi :

– Người nói lời đó là có ẩn ý gì ?

Ào...

Àm !!

Vì muốn Diệp Vân bộc lộ mọi chuyện, lần ra chiêu này Toàn Cơ chỉ dụng có sáu thành hỏa hầu, khiến Diệp Vân sẽ vì thắng thế mà sinh tự phụ dẫn đến việc tự khai.

Quả nhiên Diệp Vân đã trở nên tự đắc. Y cười sảng sặc :

– Người muốn biết ẩn ý của ta ư ? Điều đó sẽ do phụ thân người nói, nếu ngay bây giờ người chịu đến cửa tuyến hội ngộ phụ thân người ! Đờ !

Vù...

Diệp Vân có tự đắc nhưng vẫn không chịu nói rõ ! Điều đó khiến Toàn Cơ phải vận dụng tâm cơ :

– Ta hỏi là hỏi vậy thôi ! Ba mươi năm trước, lúc phụ thân ta bị hãm hại, người vẫn ở Võ Đang nên dĩ nhiên người không thể biết !

Ào...

Àm !!

Cố tình nhân nhượng Diệp Vân một lần nữa, Toàn Cơ phải bị chấn lùi sau lượt chạm chiêu này !

Diệp Vân lao đến !

• Vút !

– Người tưởng ta không biết thật sao ? Cũng được ! Rồi người sẽ rõ nếu người gặp lại phụ thân người ! Ha... Ha...

Vù...

Thấy khó lòng buộc Diệp Vân phải nói, Toàn Cơ mới hiểu tại sao hai mươi năm trước Diệp Vân dù được chuồng môn khuyên ngăn, bảo phải nói nếu muốn được tha chết mà Diệp Vân vẫn kháng kháng ngậm miệng ! Điều này chứng tỏ Diệp Vân không những là kẻ có khí phách mà dường như còn đang bị một điều gì đó ước thúc ràng buộc, khiến không thể nói !

Toàn Cơ nổi xung đoán bừa :

– Thần trí người đã mê muội từ khi

gặp phải nhan sắc khuynh thành của gia mẫu ! Người còn chút nào lý trí để biết những điều đó ngoài việc tìm kế hãm hại gia thân ta ? Đờ !

Ao...

Ầm !

Lời của Toàn Cơ không ngờ lại làm cho Diệp Vân phẫn nộ :

– Người dám bảo ta mê muội à ? Nếu mê muội sao ta nghĩ được kế khuyến dụ phụ thân người chinh phục mẫu thân người ? Sao ta có thể khiến Tuyết Sơn công tử phải giúp ta hầu bảo phục mối đại thù do mẫu thân người gây ra cho Tuyết Sơn công tử ? Đờ !

• Vù... Vù...

Đang xuất lực, Toàn Cơ đột ngột thu

chiều và nhảy lùi !

Đã thế, Toàn Cơ còn kinh ngạc hỏi :

– Trong chuyện này, có liên quan gì đến Tuyết Sơn công tử mà người phải đề cập đến ?

Cảm thấy đã lỡ lời, Diệp Vân chợt quát lên :

– Không liên quan gì cả ! Nạp mạng !

Vũ...

Âm !

Toàn Cơ sau khi đỡ xong ngọn chưởng xuất kỳ bất ý của Diệp Vân vẫn hoang mang hỏi tiếp :

– Người đừng mong ta tin vào lời nói này của người ! Phải chăng vì mối hận thù nào, chính Tuyết Sơn công tử đã đồng

mưu với người trong việc bày kế cho gia phụ hạ nhục gia mẫu ?

Diệp Vân lao đến :

– Ta đã bảo không là không ! Đờ !

Vũ...

Âm ! !

Toàn Cơ vẫn miên man với những nhận định vừa mơ hồ ập đến :

– Sau khi người trả tử, để ẩn thân lâu dài có phải người đã đến Tuyết Sơn ? Chính Tuyết Sơn công tử đã truyền Tấn Nguyên Chỉ cho người ? Và điều đó có nghĩa là...

Diệp Vân quát :

– Có nghĩa là người phải chết !

Áo...

Âm !

Toàn Cơ thập phần dao động với

một ý nghĩ thật tuyệt phục đang đến :

— Cùng đồng mưu với người chính là gã Tuyết Sơn ! Sau đó, dù người vẫn ở tại Võ Đang nhưng gia phụ cũng bị hãm hại ! Phải chăng đó là kiệt tác của gã Tuyết Sơn ? Ôi chao... ! Nếu có sự đệ ta ở đây, tự ý sẽ nghĩ thấu đáo hơn ta nhiều !

— Người còn nhắc đến ý để làm gì ?

Y đã bị ta hạ sát rồi !

Toàn Cơ choáng váng :

— Người...

Không bỏ lỡ cơ hội, Diệp Vân lập tức phát kinh :

— Muốn chết !

Ào...

Àm !!

Bị bất ngờ, Toàn Cơ không kịp hoàn

thủ hoặc phản công !

Diệp Vân lướt băng tới :

— Nằm xuống !

Àm !

Toàn Cơ bị lùi sâu hơn nữa vào vách đá, nơi khí âm hàn không ngớt tỏa ra !

Sợ âm hàn làm hại hơn là sợ Diệp Vân đã tử, Toàn Cơ lập tức vận dụng U Minh Thập Cảnh Công !

Diệp Vân đang thắng thế đâu dễ gì bỏ lỡ ! Y lướt đến.

Vù...

U Minh Thập Cảnh Công của Toàn Cơ chỉ luyện đúng một thành, khi chuồng kinh của Diệp Vân quật đến thì với một thành chân lực này Toàn Cơ đâu thể chi trì nổi !

Àm !

Vút !

Toàn Cơ cảm thấy toàn thân như gãy rồi khi bị chân kinh đẩy bắn vào trong sâu !

Diệp Vân đặc ý định lao đuổi theo, quyết trừ mọi hậu họa !

Nào ngờ, Diệp Vân phải lùi bước vì không đối-phó nổi khí âm hàn đang ngùn ngụt đưa ra !

Y giương mắt nhìn vào trong nhưng không thể nhìn được gì !

Sau cùng, y phải tự hài lòng khi nghĩ rằng nếu bản thân y không chịu nổi khí âm hàn này thì một Toàn Cơ đang mang thương thế trầm trọng làm sao có thể sống sót với mức độ âm hàn nhiều hơn vì ở sâu hơn ?

Y lẩm bẩm :

— Nơi này thật sự quá lạnh, U Minh

Thật chẳng phải là nơi dễ xâm nhập ! Hừ !
Ta cần gì phải mạo hiểm với một kết quả không có gì lắm chắc ? Với Thượng Thanh Bảo Điện ta chỉ mới luyện nhưng vẫn làm cho Toàn Cơ khiếp hãi, nếu ta cứ thế luyện tiếp tất sẽ đạt ý nguyện ! Hừm !

Y quay lưng bỏ đi, lưu lại một ngách đá dẫn vào U Minh Thất hoàn toàn vắng lặng...

*

*

*

Nhiệt khí vẫn như lũ ngựa bất kham cứ hùng hục sôi sục khắp huyết mạch khiến Tiểu Vy càng lúc càng cảm thấy nóng bức khó chịu !

Muốn trấn áp sự nóng bức này, Tiểu

Vy quả nhiên đã nghĩ đến U Minh Thất, một nơi có khí âm hàn rất phù hợp cho bản thân Tiểu Vy vào lúc này !

• Tiểu Vy mãi miết lao đi với khinh thân pháp càng lúc càng nhanh như một cơn gió lốc !

Vút !

Đôi khi sự khó chịu có làm cho Tiểu Vy choáng ngất nhưng may mắn là Tiểu Vy vẫn chi trì được khinh thân pháp !

Tiểu Vy vẫn tiếp tục băng người, lao vùn vút !

Vút !

Được một lúc lâu, với cảm nhận quang thời gian vừa qua là đủ để nhìn thấy Phụng Vỹ Sơn, Tiểu Vy bắt đầu căng mắt như muốn nhận định phương hướng một

lần cuối, để mau chóng tìm được lối dẫn vào U Minh Thất !

Thoạt nhìn qua, Tiểu Vy dù đang vội vã cũng phải hoang mang !

Tiểu Vy không nhìn thấy Phụng Vỹ Sơn đâu cả !

Thay cho một dãy núi có hình thể như chiếc đuôi phụng đang xòe rộng, Tiểu Vy chỉ nhìn thấy một đỉnh đá cao ngút trời chột đứng đứng lên từ một quả núi trọc !

Biết đã lầm đường, Tiểu Vy quay người, cấp tốc tìm phương hướng khác !

Chưa kịp bỏ đi, tai Tiểu Vy chợt nghe những tiếng quát vọng đến :

– Tiệp tỳ càng lúc càng vô lễ ! Người tướng bốn Giáo chủ khiếp sợ người sao ? Xem độc thủ của bốn Giáo chủ đây !

Nhận ra đó là tiếng quát nạt của lão Bạch Phát, Giáo chủ Thiên Ma Giáo. Tiểu Vy dù phần hận lão nhưng do phải gấp rút lo việc bản thân nên có ý định bỏ qua cho lão phen này !

Nào ngờ, thanh âm nối tiếp đã làm cho Tiểu Vy sững sờ đình bộ :

— Lại là Thấu Cốt Loạn Phong Ty ? !

Thủ đoạn của lão đã mấy phen làm bản cô nương phần nộ ! Lần này, lão đừng mong thắng thế ! Đờ !

“Là thanh âm của nữ nhân tai quái, kẻ đã khiến ta thất tán vô công, dẫn đến tình trạng nguy khốn của ta hiện giờ ? Hừ !

Chết thì chết, mối nhục bại này ta nhất định phải báo phục !”

Tiểu Vy hậm hực khi nghĩ như vậy !

Và lập tức, tâm trạng hậm hực giận dữ của Tiểu Vy như giúp cho nhiệt khí trong người có dịp bùng phát đến mức độ không thể kiềm chế !

Nhiệt khí bùng phát càng làm cho sự nóng bức tăng cao ! Điều đó làm cho thần trí của Tiểu Vy phải lu mờ do vương hỏa !

Tiểu Vy bắt đầu gào rú như dã thú phát cuồng :

— A... A...

Và để phát tán bớt mọi khó chịu, Tiểu Vy động thân lao đi bất kể phương hướng.

Vút !

Vừa lao đi, Tiểu Vy vừa tiếp tục gào thét thật man rợ !

– A... A...

Gào thét, lao đi thật nhanh, những hành vi này của Tiểu Vy không những không giúp sự nóng bức vơi đi, ngược lại, càng là cơ hội cho bao nhiệt khí phát sinh từ đan điền xông lên làm mờ đi linh trí!

Tiểu Vy vô tình lao đến đỉnh núi đa kỳ lạ nọ!

Và đúng với tâm trạng của một kẻ phát cuồng, Tiểu Vy khi đến chân núi liền lao vùn vụt lên triển núi!

Vút!

Gặp một tảng đá chắn đường, Tiểu Vy vừa gào vừa phát cuồng:

– A... A...

Âm!

Rào... Rào...

Tiếng chấn kinh và tiếng đá vỡ vụn càng góp phần vào tiếng gào thét làm cho thanh âm vang động phải đạt mức cao nhất!

Và điều đó lẽ đương nhiên phải gây kinh động đến những ai đang hiện diện cách đó không xa!

Từ một cánh rừng thưa, phát hiện những thanh âm vang động kia là do duy chỉ một người gây ra, nhận ra người đó là ai nữ nhân đang giao đấu với Thiên Ma Giáo giáo chủ phải kêu kinh ngạc:

– Sao lại là y? Tại sao y lại phản nộ đến vậy?

Cũng kinh ngạc như nữ lang nhưng do khôn ngoan quỷ quyết hơn nên lão giáo chủ Bạch Phát nào bỏ lỡ cơ hội:

– Nạp mạng!

Ào...

Viu... Viu...

Trong chuỗi kinh của lão còn ẩn tàng những mảnh hàn quang chính là Thấu Cốt Loạn Phong Ty ! Tất cả cùng lao vào nữ lang nọ !

Phát giác có phần muộn, nàng lập tức hất mạnh dải lụa cổ buộc hai quả châu ở đầu :

– Thất phu dể tiện ! Đồ !

Veo...

Ầm !

Hự ! Hự !

Hai quả châu tuy đã loại bỏ khá nhiều mảnh cương ty lấp lánh nhưng vẫn còn sót lại không ít ! Một mảnh như thế đã lao sượt qua người của nữ lang nọ !

Ngược lại, dải lụa Nhuyễn Cầu Du Tinh Linh của nữ lang cũng quật vào hậu tâm lão giáo chủ !

Cả lão và nữ lang như cùng một lúc bật lên tiếng kêu đau đớn !

Họ giận dữ nhìn nhau !

Khi đó, từ triền núi có hình thể kỳ lạ, tiếng quật kinh âm i của Tiểu Vy lại vang lên :

– Âm !!

Rào... Rào...

Và một tràng cười đắc ý của ai đó chợt vang lên :

– Ha... Ha... ! Sư phụ xem kìa, hình thể của ngọn núi phải chẳng chính là hình đầu phụng ?

Có tiếng ồm ồm đáp lại :

– Đồ nhị nói không sai ! Và như thế
có nghĩa là... Ha... Ha...

Âm thanh khi này vội tiếp nối :

– Nếu là đầu phụng, phải chăng
mất phụng chính là vật chúng ta cần tìm ?
Ha... Ha...

Nữ lang nọ nhận ra hai thanh âm
đó chính là giọng Đàm Bất Nhị và sự phụ của
y là Phiên Vũ Xà Vương phát ra !

Nàng bàng hoàng kêu khẽ :

– Mất phụng ? Là Kim Long Châu,
một trong Kim Long Ngũ Báu ?

HẾT TẬP 4

Chịu trách nhiệm xuất bản

CAO VIỆT HIẾN

Biên tập : VÂN VÂN

Sửa bản in : THANH NGÀ

Trình bày : TRUNG ĐỨC

In 500 bản, khổ 13x19. Giấy phép xuất bản số
136/QĐXB của nhà xuất bản Quảng Ngãi cấp
ngày 26/5/1990 . in xong và nộp lưu chiểu tháng
6/ 1990 .